

แม่เคยคาดหวังหรือฝันเกินกว่าการที่ตัวเองกับลูกสาวจะมีการศึกษาและมีงานดี ๆ ทำหรือเปล่านะ โโลเรนไม่รู้ และในเวลาที่เหลืออยู่เพียงน้อยนิดเช่นนี้ เธอก็ไม่มั่นใจว่า ต้องการจะ ค้นหาคำตอบนั้นหรือไม่ หรือว่ามันสายเกินไปสำหรับแม่ที่จะทำให้ฝันเป็นจริง¹¹

โลเรนถอยหายใจออกมาเบาๆ แล้วเลียวรทหลายตลบเพื่อไปยังย่านที่อยู่อาศัยอัน แสนสงบของแม่ เธอ¹² ขับรถช้าๆ ไปตามถนนที่มีต้นไม้เรียงราย ตรงไปยังบ้านชั้นเดียวที่แม่อาศัย อยู่ ครั้งนี้เป็นครั้งเดียวที่หญิงสาวมุ่งความสนใจไปยังบรรดาด้านเรือนและสนามในขณะที่ขับรถ ผ่านไป

บ้านเรือนเหล่านี้¹³ ทำให้เธอนึกถึงรายการโทรทัศน์ในยุคห้าศูนย์ โลกที่ครอบครัวมี ความสุขอย่างสมบูรณ์แบบ ภรรยาอยู่กับบ้าน ไม่คิดอะไรเลย ได้แต่สวมรองเท้าส้นสูงและสวม สร้อยมุกไปวันๆ ไม่สนใจเรื่องอะไรเกินไปจากขอบเขตของสนามหญ้าที่ตัดแต่งอย่างเป็นระเบียบ

พวกเธอดูแลบ้านเรือนและเลี้ยงลูกเอง ในขณะที่สามีออกไปเผชิญกับโลกแห่งความ จริงทุกวันและหาเลี้ยงครอบครัว

ที่นี้ไม่ใช่ที่ที่โลเรนคิดว่าแม่จะชอบ แต่แม่ก็ชอบ แม่อาศัยอยู่ที่นี้มาโดยตลอดตั้งแต่ ตอนโลเรนจบมหาวิทยาลัยเมื่อสิบแปดปีที่แล้ว

“อ๊ะ¹⁴” โโลเรนส่งเสียงออกมาดังๆ ตอนที่เห็นบ้านแม่ แม่เป็นคนตื่นเช้า แต่ที่จอดรถ ไม่น่าจะว่างเปล่าในยามเช้าเช่นนี้

รถของแม่ไม่อยู่และม่านตรงหน้าต่างก็ยังคงปิดลงมา เป็นสัญญาณบอกชัดว่าแม่ที่ ไม่ชอบเก็บตัวอยู่แต่ในบ้านไม่อยู่

โลเรนขับรถเข้ามาจอดชิดขอบถนน หญิงสาวไม่ได้โทรมาบอกให้แม่รู้ก่อนว่าวันนี้จะ มา ทันใดนั้นความคิดก็แล่นเข้ามาในหัว¹⁵ ว่า อากาศป่วยของแม่แย่งจนแม่ต้องขับรถไป โรงพยาบาลเองโดยไม่ได้คาดคิดมาก่อนอีกครั้ง และยังไม่ได้บอกให้เธอรู้

แต่ว่าแมก็คือแม่ เป็นไปได้ว่าแม่จะไม่โทรหาเลยถ้าดูแลตัวเองได้ โโลแรนไม่อยากจะคิดว่าแม่ป่วยจนใช้โทรศัพท์ไม่ได้ แต่ไม่ว่าจะเป็นยังไง หญิงสาวก็เตรียมรับมือไว้แล้ว¹⁶ โโลแรนมีหมายเลขข้อมูลคนไข้ของทางโรงพยาบาลเก็บไว้ในโทรศัพท์มือถือ

ตอนเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลรับสาย โโลแรนไม่ได้พยายามอธิบายหรือบอกเหตุผลที่โทรไป

“ดิฉันอยากทราบหมายเลขห้องของคุณแม่อดี คิมบอลล์คะ” โโลแรนบอกพร้อมกับสะกดชื่อและนามสกุล

ทั้งสองฝ่ายเงียบไป มีเสียงเคาะแป้นพิมพ์เครื่องคอมพิวเตอร์เป็นระยะ¹⁷

“ไม่มีชื่อที่ว่าเลยคะ¹⁸” เจ้าหน้าที่ตอบกลับมา

“เธออาจจะยังอยู่ในห้องฉุกเฉินก็ได้คะ” โโลแรนบอก พยายามไม่ให้เสียงสั่นและไม่กำโทรศัพท์แน่นจนเกินไปนัก

“ขอโทษด้วยคะ ไม่มีชื่อที่คุณบอกในระบบเลย”

“เธออาจจะเพิ่งเข้ามา”

“โรงพยาบาลจะบันทึกข้อมูลของคนไข้ทันทีคะ¹⁹ กรุณาติดต่อกลับมาภายหลังนะคะ เผื่อว่าจะเกิดความล่าช้าที่คาดไม่ถึง”

“ขอบคุณคะ” โโลแรนบอก หญิงสาวพับฝาโทรศัพท์แล้วมองออกไปนอกกระจก
“ถ้าอย่างนั้นแม่อยู่ไหนนะ”

ออกไปหาชื่อของมือสอง²⁰ หรือว่าออกไปปรับประธานมือเข้ากับพวกที่ตื่นเช้าคนอื่น²¹
โลแรนคิดว่าไม่น่าจะใช้ทั้งสองอย่าง

โลแรนไม่มีทางเลือกนอกจากคอย หญิงสาวมีกุญแจไขเข้าบ้านแม่ เธอค้นกระเป๋าสตางค์จนเจอกุญแจ

โลเรนซ่าเลื่องมอทั้งฟ้าสีฟ้าใสตอนที่ลงจากรถ---รถเอสยูวี²² คันใหม่ราคาแพง
ระดับที่แมดดีเรียกว่ารถถังเซอร์แมน²³ รุ่นใช้งานในครอบครัว---แล้วเดินไปที่ประตูหลัง วันนี้เป็น
วันที่งดงามในฤดูใบไม้ร่วง อากาศสดใสไม่มีเมฆหมอก เด็กกลุ่มหนึ่งขี่จักรยานผ่านไป ใครบางคน
กำลังเผาใบไม้อยู่ตรงไหนสักที่ อาจจะทำอย่างผิดกฎหมาย

โลเรนหยุดกะทันหันเมื่อมาถึงที่จอดรถ ประตูหลังแง้มออกเล็กน้อย หญิงสาวลัดเล
จากนั้นจึงดันประตูให้เปิดออกกว้างขึ้น แล้วยืนอยู่ตรงธรณีประตู พร้อมจะวิ่งถ้าต้องทำ

เธอฟังอย่างตั้งใจ และได้ยินเด็กส่งเสียงเจ็ยแจ้วฟังไม่ชัดจากที่ไหนสักที่ในบ้าน
แล้วก็มีเสียงผู้ชาย สักพักชายสี่ระยะล้านรูปร่างเจ้าเนื้อผูกหูกระต่ายก็ปรากฏตัวออกมา เขาคุ้ม
เด็กหญิงตัวน้อยเอาไว้ และถือถังผักบัวร์ดน้ำสีแดงของแม่

“คุณมาทำอะไรที่นี่” โลเรนถามออกไปด้วยเสียงห้วนๆ

ชายสี่ระยะล้าน²⁴ มองไปรอบๆ ด้วยความประหลาดใจ “อ้อ²⁵ เราก็คแค่มารดน้ำต้นไม้”
เขาตอบ เห็นได้ชัดว่าไม่ได้รู้สึกหวั่นเกรงกับคำถาม จากนั้น²⁶ จึงยื่นถังผักบัวร์ดน้ำสีแดงให้โลเรนดู

“ยดน้ำต้นไม้”²⁷ เด็กหญิงตัวน้อยพูดตาม ชายคนนั้นยิ้มให้ เธอยิ้มตอบแล้วถอดเขา
“ไฉะพ่อ” เด็กพูด

“ไฉะสาวน้อย” เขาพูดกับเด็ก “แม่หงษ์หยก” ชายร่างท้วม²⁸ พูดกับโลเรน

โลเรนจ้องเขา “คุณคือ...”

“แอนดรูว์ เคสเลอร์ นินฮาร่า พวกเราอยู่บ้านหลังถัดไป”

“หลังถัดไป”²⁹ ซาร่าพูดและ³⁰ ทำให้พ่อของเธอยิ้มออกมาอีกครั้ง

“เด็กวัยนี้ต้องระวังมากหน่อย” เขาบอกโลเรน “เพราะอาจจะพูดอะไรก็พูด แล้วคำ
ที่เลียนแบบก็จะไปโผล่ในที่ที่ไม่ควรโผล่ในอีกสามวันให้หลัง³¹” แอนดรูว์ยังคงรดน้ำลงบนกระถาง
พืชสมุนไพรตรงขอบหน้าต่างส่วนล่างของห้องครัวต่อไป

“คุณ...ทราบมั๊ยว่าแมดดี³²ไปไหน”

“รู๊สิ เธอให้ที่อยู่ไว้ ไม่ก็อาจจะเป็นที่ๆ อยู่ละแวกเดียวกัน”

“เธออยู่ไหนหรือคะ”

“คุณคือ...” เขาถามห้วนๆ แบบที่โลแรนถาม

“ลูกสาวของแมดดีคะ”

“อ้อ โลแรนนั่นเอง เราเกือบขโมยชื่อคุณไปตั้งให้ซาร่าแล้ว ไซม์ัยเอ๋อ” แอนดรูว์ถาม

ลูกสาว

ซาร่าพยักหน้าอย่างเอาจริงเอาจัง

“คุณบอกได้มั๊ยว่าที่ไหน” โลแรนถาม

“ได้สิ ไม่มีปัญหา”

“แม่บอกรีเปล่าคะว่าจะไปนานแค่ไหน”

“เปล่า ไม่ได้พูดอะไรเลย” แอนดรูว์ตอบพลาง³³ รดน้ำต้นไม้ที่ต้น

“เปล่า” ซาร่าพูดตาม

แอนดรูว์วางถังผักบัวลงบนโต๊ะยาว แล้วล้วงหากลกระเป่าสตางค์ เขาต้องใช้เวลาชั่วครู่ในการหาเศษกระดาษสีฟ้าในกระเป่าสตางค์ ในขณะที่มืออุ้มซาร่าที่ไม่ยอมให้พ่อวางเธอลง แล้วแอนดรูว์ก็เจอเศษกระดาษ³⁴

“ผมคงต้องขอคืนด้วย” เขาบอกตอนที่ยื่นกระดาษให้โลแรน

หญิงสาวมองแผ่นกระดาษ ลายมือประณีตของแม่เขียนว่า *ไลแลค ฮิลล์* มีหมายเลขโทรศัพท์ข้างล่าง³⁵

ไลแลค ฮิลล์คืออะไรนะ แล้วอยู่ที่ไหน

“ผมว่าเป็นเบอร์โทรของนอร์ธแคโรไลน่านะ” แอนดรูว์ เคสเลอร์พูดอย่างช่วยเหลือ
 เกื้อกูล “แมดดีพูดอะไรสักอย่างเกี่ยวกับภูเขา ผมรู้แค่นี้แหละ”

“แม่...เอ่อ...” โลเรนหยุดพูด หญิงสาวไม่รู้จะตั้งคำถามยังไง³⁶ แม่อาจจะยอมให้
 ผู้ชายคนนี้เข้ามาในบ้านเพื่อดูแลสเวน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเธอจะรู้เรื่องสุขภาพของแม่³⁷

“เธอก็ดูปกติดี” แอนดรูว์บอกและยังคงให้ความช่วยเหลือ ถ้าเขาคิดว่าเป็นเรื่อง
 แปลกที่โลเรนไม่รู้เรื่องแผนการเดินทางของแม่ของตัวเอง ก็คงไม่ได้แสดงออกมา “จริงๆ แล้วดีที่ว่า
 ตอนที่ผมเจอเธอก่อนหน้านี้ คงตื่นตื่นที่ได้ออกเดินทาง”

โลเรนค่อยๆ เดินไปหยิบสมุดเช็คข้างโทรศัพท์ แล้วรีบจดหมายเลขลงไป จากนั้นจึง
 ส่งกระดาษสีฟ้าคืนให้แอนดรูว์

“ขอบคุณค่ะ” โลเรนพูดอย่างใจลอย และพยายามพินิจพิจารณาข้อมูลที่เขาเพิ่งให้
 มา

“คุณจะถูกต่อรีเปลา”

โลเรนมองเขาอย่างเหม่อลอย

“ผมหมายถึงว่า เรายังต้องมารดน้ำให้รีเปลา”

“คะ ฉันคงไม่มาพักที่นี่ ยังไงก็ขอบคุณที่ช่วยรดน้ำให้ นะคะ”

“อ้อ ยินดีครับ”

“ยินดี”³⁸ ซาราบอก คราวนี้โลเรนยิ้ม

“เธอน่ารัก...จังเลยคะ” โลเรนเอ่ย แต่จริงๆ แล้วหญิงสาวตั้งใจจะพูดว่า “โชคดีจัง”
 หนูน้อยซาราว่า เคสเลอร์มีพ่อที่ต้องการจะมีส่วนร่วมในชีวิตเธอ ได้พูดคุยกับเธอ ได้ยิ้มไปไหนมาไหน
 ด้วย ช่างแตกต่างจากชีวิตของโลเรนโดยสิ้นเชิง

“เราก็คิดอย่างนั้น” แอนดรูว์บอก “วันนี้พอแค่นี้ก็แล้วกัน มาเถอะสาวน้อย เราต้องไปปลูกแม่ แล้วไปแมคโดนัลด์กัน³⁹”

“แม่” ซาร่าร้องออกมา มือสองข้างจับกันไว้

“ใช่แล้ว⁴⁰ ยินดีนะครับ ในที่สุดก็ได้พบคุณ” แอนดรูว์บอกโลเรน ซึ่งทำให้หญิงสาวรู้สึกตะหงิดๆ ว่า... ทอดทิ้งแม่ ในความจริงแล้ว⁴¹ เธอไม่เคยทอดทิ้งแม่เลย โลเรนมาอาร์ลิงตันบ่อยเท่าที่จะทำได้

โลเรนยืนขึ้นแล้วมองแอนดรูว์เดินลัดสนามไป เมื่อเดินไปได้สักพักเขาก็วางลูกสาวลงกับพื้น ทั้งคู่เดินจับมือกันไปตลอดทางที่เปลือย สิ่งนี้⁴² ตอกย้ำบางสิ่งบางอย่างที่โลเรนตระหนักเมื่อนานมาแล้ว ผู้ชายบางคนก็เกิดมาเพื่อเป็นพ่อ แต่ผู้ชายส่วนใหญ่ไม่ได้เป็นแบบนั้น เห็นได้ชัดว่าพ่อของเธอไม่ได้อยากจะทำหน้าที่พ่อ

ทันใดนั้นหญิงสาวก็นึกถึงเรื่องทีออกจากบ้านมาเมื่อเช้า และนึกถึงคนที่ที่หงุดหงิดและสะลึมสะลือตอนที่เธอพยายามพูดให้เขาฟังว่า เธอนอนไม่หลับเพราะกระวนกระวายใจ และตัดสินใจahunหันว่าจะมาที่อาร์ลิงตันอีก

คนที่พูดพอบเป็นพิธีว่าจะมาด้วย แต่เขาก็ไม่ได้ตั้งใจจะทำแบบนั้น จริงๆ แล้วเธอก็ไม่ได้อยากให้ชายหนุ่มมาด้วย

สิ่งที่โลเรนต้องการ---อยากเห็น---ก็คือ เห็นเขาแสดงท่าทีเล็กน้อยว่า พอลจะเข้าใจว่าเธอกำลังเผชิญกับอะไรอยู่ โลเรนกับเคนท์อยู่ด้วยกันมาหลายเดือนแล้ว แม่ของเธอกำลังจะตายใจของโลเรนกำลังจะแตกสลาย แต่เขากลับไม่ได้ช่วยอะไร⁴³...เลย

หญิงสาวยังคงมองแอนดรูว์ เคสเลอร์และลูกสาวค่อยๆ เดินขึ้นบันไดตรงเฉลียงหน้าบ้านของพวกเขา แล้วเดินลับเข้าไปในบ้าน เห็นได้ชัดว่าการเดินขึ้นบันไดก็เป็นอีกเหตุการณ์หนึ่งที่นำขึ้นชมเป็นอย่างยิ่ง โลเรนพยายามจินตนาการว่า เคนท์ทำหน้าที่ปลื้มอกปลื้มใจแบบนั้นตอนที่ลูกทำเรื่องง่ายๆ ได้ แต่เธอก็นึกไม่ออกเลยจริงๆ⁴⁴

คนที่ไม่เคยสนใจที่จะเป็นพ่อหรือเป็นสามี เขาสนใจแต่การใช้ชีวิตโดยไม่ต้องมีพันธะ และสนใจเรื่องที่จะมีห้องทำงานขนาดใหญ่ มีชื่อเขาติดอยู่ตรงประตู ช่างแตกต่างจากเธอ

เธอกับเคนท์เป็นคู่ที่รักการทำงาน ทุกคนพูดอย่างนั้น โโลแรนกับเคนท์ เคนท์กับโลแรน อัจฉริยะในโลกแห่งการลงทุน

หญิงสาวรู้ว่าแม่ไม่ค่อยชอบเขาเท่าไร แต่แม่ก็ไม่เคยพูดออกมา โโลแรนไม่กล้าถามเหตุผล เนื่องจากความคิดแม่คาดเดาลำบาก จึงไม่มีใครอยากถามความคิดเห็นที่ตรงไปตรงมาของแม่ถ้าไม่พร้อมจะฟัง⁴⁵

“แม่นะแม่” โโลแรนพูดอย่างเหนื่อยอ่อน

เธอไม่เข้าใจเลย แม่เป็นคนติดบ้าน จะไม่ออกเดินทางโดยไม่วางแผน แม้แต่ในยามที่สุขภาพดีก็ตาม⁴⁶

แม่คงคิดแล้วว่าจะไม่อยู่บ้านสักระยะ ก็เลยวางแผนให้คนอื่นมาช่วยดูแลสวนให้

แต่ไม่ได้คิดว่าจะไปนานจนต้องบอกลูกสาวเพียงคนเดียวของตัวเอง

บ้านเจียบ ถึงจะมีเสียงมอเตอร์ตู้เย็นดังกระหึ่มและมีเสียงนาฬิกาแขวนผนังดังติ๊กๆ ก็ตาม บ้านน่าอยู่ แต่มันคงไม่เป็นเช่นนั้นถ้าไม่มีแม่อยู่

น่าจะมีเสียงเพลงของสถานีที่เปิดเพลงในยุคห้าศูนย์และยุคหกศูนย์⁴⁷ และเสียงร้องคลอของแม่ ถึงแม่จะทำเป็นพูดว่าเกลียดเพลงในยุคนั้นก็ตาม น่าจะมีหม้อชุปเดือดปุดๆ อยู่บนเตาแก๊ส หรือไม่มีขนมปังอยู่ในเตาอบ

เสียงโทรทัศน์ดังแสบแก้วหูและทำให้โลแรนสะดุ้ง หญิงสาวลังเล แต่แล้วก็รับสาย

“เจอตัวจนได้” แม่ของเธอพูดอย่างร่าเริง รวากับว่าโลแรนคือคนที่หายตัวไป

“แม่อยู่ไหนคะ”

“แม่เพิ่งคุยกับเคนท์ เขาบอกว่าลูกลาหยุดสองสามวัน และกำลังเดินทางมาหาแม่
วันนี้”

“แต่มันก็ไม่เป็นอย่างที่คิด” โลเรนพูดหัวนๆ แล้วแม่ของเธอก็หัวเราะออกมา

“อืม⁴⁸ แม่...อยากให้ลูกทำอะไรให้หน่อย” แมตต์บอก

“นี่ใครกัน” โลเรนสงสัย⁴⁹ หญิงสาวเคยได้เตียงหลายต่อหลายครั้งเมื่อเธอเสนอความช่วยเหลือแก่แม่ แต่ก็ถูกปฏิเสธอย่างรวดเร็ว

“แม่พูดจริงๆ นะ” แมตต์พูดกับลูกสาว น้ำเสียงฟังดูแปลกๆ

“แล้วมันคืออะไรล่ะคะ” โลเรนถาม ตอนนี้อยู่รู้สึกกังวล “แม่สบายดีรีเปล่า”

“สบายดี⁵⁰ คิดว่าอย่างนั้นนะ”

“แม่อยากให้หนูทำอะไรคะ”

“อยากให้ลูกมาที่นี่”

“ที่ไหนคะ”

“ที่นอร์ธแคโรไลนา มาที่ภูเขา”

“เมื่อไหร่คะ”

“เดี๋ยวนี้เลย ถ้าลูกออกมาตอนนี้ ก็จะมาถึงก่อนค่ำ ถ้าไม่เสียเวลาจัดของนะ หาไม่
ยากหรอก⁵¹ ไว้ค่อยซื้อข้าวของที่ต้องใช้หลังจาก...”

“แม่คะ หนูไม่เข้าใจ” โลเรนพูดแทรก

“แม่รู้ว่าขอมากเกินไป แล้วก็บอกกะทันหัน แม่จะ...อธิบายให้ฟังตอนลูกมาถึงนี่
หรือไม่แม่ก็จะพยายาม”

“แม่คะ แม่กำลังทำให้หนูกลัว บอกสักนิดไม่ได้หรอกคะว่าเป็นเรื่องอะไร”

“แม่...ไม่ได้หรอก แม่ไม่อยากคุยทางโทรศัพท์ เป็นเรื่องสำคัญนะโลเรน”

สิ่งเดียวที่โลเรนรู้จักคือ มันเป็นเรื่องสำคัญ ไม่มีอะไรที่จะอธิบายการหายไปอย่างกะทันหันของแม่หรือคำขอร้องที่ไม่น่าเชื่อว่าจะเกิดขึ้น

เคนท์ต้องเจอ...เรื่องยุ่งยากด้วยเช่นกัน⁵² วันศุกร์เขามีนัดรับประทานอาหารเย็นเพื่อพูดคุยเรื่องธุรกิจที่สำคัญ และโลเรนก็ต้องไปด้วย ไม่ใช่เพราะความเชี่ยวชาญเรื่องการธนาคารและการลงทุนของเธอ แต่เพราะแปลกและบังเอิญที่หน้าตาเธอไปละม้ายคล้ายกับภรรยาที่เพิ่งเสียชีวิตไปของลูกค้า

“โลเรน”

“บอกทางหนูหน่อยสิคะ” หญิงสาวเอ่ย เธอ⁵³ ตัดสินใจแล้ว

โลเรนได้ยินเสียงแม่ถอนหายใจโล่งอก

“ลูกมีปากกาρίเปล่า ชับมาทางชาร์ลิตส์วิลล์ แล้วไปเวนส์โบโร...”

“เดี๋ยวนะคะ...ต่อเลยคะ”

“เข้าไปที่เลนแรกของถนนบลูริจค์ แล้วตรงไปทางนอร์ทแคโรไลน่า อยู่เลขนั้นจนถึงทางออกทางหลวงหมายเลขสิบหกใกล้เกลนเดลสปริงส์ จะเห็นทิวทัศน์ภูเขาที่น่าตื่นตาตื่นใจเขียวละ แล้วก็มีโบสถ์ในเกลนเดลสปริงส์ที่มีจิตรกรรมฝาผนังสวยๆ แต่อย่าเพิ่งหยุดนะ พอถึงตรงนั้นก็ให้ชั๊บบอกมาเลย...”

โลเรนจดทุกอย่างลงไป แม้กระทั่งหมายเลขโทรศัพท์ที่เธอมีอยู่แล้ว “ไลแลค ฮิลล์คืออะไรเหรอคะ” เธอถาม

“เป็นบ้านพัก⁵⁴ นะลูก แม่จะหาห้องให้นะ มีห้องนั่งชื้อห้องกุหลาบ เป็นแบบสมัยวิกตอเรีย⁵⁵ ดูผู้หญิงผู้หญิง ลูกคงจะชอบ”

โลเรนยื่นมองสิ่งที่เขียนลงไป เธอยังคงงุนงงและเป็นกังวล

“โลเรน” แมดดีเอ่ยเมื่อโลเรนเงยบไปนาน

“คะแม่”

“ซัปรกติๆ ละ รู้มั๊ย”

“คะ” โลเรนบอก “แม่แน่ใจนะคะว่าไม่เป็นไร”

“แม่ดูไม่สบายหรอก”

“แม่ดูปกติดี การตอบคำถามด้วยคำถามทำให้หนูปวดหัว หมอรู้เรื่องนี้รีเปล่าคะ”
 ทันใดนั้นหญิงสาวก็บังเอิญถามขึ้นมาทันที

แมดดีหัวเราะเบาๆ “จริงๆ แล้วนี่เป็นความคิดหมอ⁵⁶”

“หมอบอกให้แม่ไปพักผ่อนที่ภูเขาหรือคะ”

“หมอบอกแม่ว่า ถึงเวลาที่จัดการเรื่องค้างคาใจให้เรียบร้อยซะที⁵⁷ แล้วที่หมอพูด
 ถึงก็คือสิ่งที่แม่กำลังทำอยู่นี่ไง ไว้เจอกันนะลูก”

โลเรนวางสาย เธอนั่งอยู่สักพัก แล้วโทรหาเคนท์

“เคนท์” หญิงสาวพูดตอนที่เขารับสาย “ฉันต้อง---ตื่นรึยัง”

ชายหนุ่มพูดฟังไม่รู้เรื่อง

“เคนท์ ฟังนะ ฉันต้องไปหาแม่”

“อืม” เขาพิมพ์

“ไม่ใช่ ฟังนะ ฉันอาจจะกลับมาไม่ทันอาหารมื้อค่ำวันศุกร์”

“อะไรนะ ทำไมละ”

“ก็บอกแล้วไงว่าฉันต้องไปหาแม่ ไม่แน่ใจว่าจะกลับเมื่อไหร่”

“โลแรน อาหารค่ำมีอันนี้สำคัญนะ ตาแก่นั้นถามอะไรคุณเลยว่าคุณจะมาด้วยรีเปล่า”

“ฉันรู้ แต่คุณจัดการได้นี้”

“ผมไม่ใช่คนที่ทำให้เขานึกถึงภรรยาคนแรกของเขาอะ”

“รู้แล้ว แต่ช่วยไม่ได้นี่นา ฉันต้องไปดูว่าแม่ต้องการอะไร”

“ถ้าฉันแม่คุณไปทำบ้าอะไรอยู่ที่ไหน”

“แม่...อยู่ที่ไหนสักที่ในเทือกเขานอร์ธแคโรไลนา---บ้านพักชื่อไลแลค ฮิลล์ แม่อยาก
ให้ฉันไปหา ฉันต้องไป จะโทรหาคุณตอนถึงที่นั่นแล้วนะ ขอโทษด้วย”

“ให้ตายเถอะโลแรน ถ้าต้องไป ก็ไปเถอะ ผมว่าผมจะจัดการเอง จะแต่งเรื่องโกหกให้
ตาแก่นั้น...ฟัง”

“บอก⁵⁸ความจริงน่าจะดีนะ” โลแรนบอก แล้วเคนท์ก็หัวเราะ หญิงสาวหวังว่าจะเป็น
สัญญาณบอกว่า ชายหนุ่มยกโทษให้ที่เธอทำให้เกิดเรื่องยุ่งยากครั้งใหญ่

“มีคนโทรเข้ามา” เคนท์บอก “ไว้ค่อยโทรหานะ”

ชายหนุ่มวางสายทันที โลแรนถือโทรศัพท์ค้างไว้ และยังคงเต็มไปด้วยความรู้สึกผิดที่
แสดงความเห็นใจและความเข้าใจได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

เธอคงจะขอโทษอีกสองสามครั้งถ้าไม่มีคนโทรเข้ามา หญิงสาวพยายามนึกภาพว่า
แม่จะพูดอะไรและรับมือกับสถานการณ์นี้อย่างไร

แม่อาจจะพูดเหมือนที่เธอพูด แต่โลแรนมั่นใจว่า แม่คงไม่รู้สึกลังเล

“เธอมันไม่ใช่ลูกแม่” หญิงสาวพูดออกมาดังๆ

บทที่สอง

แขกคนใหม่ตัวสั้นขึ้นมาทันทีและขยับตัวเข้าไปใกล้เตาผิงมากขึ้น ไมเยอร์ คอนลีย์ เอาแต่ชำเลื่องมอเงตตอนที่เขาค่อยๆ ซ้อนท่อนฟืนซีดาร์หนักๆ ในถังไม้ที่แอบอยู่หลังประตูไม้โอ๊ก ข้างเตาผิง หญิงสูงวัย⁵⁹ จ้องไปที่เปลวไฟ

“ชั่วครู่ชายหนุ่มก็พูดว่า “คืนนี้เย็นลงอีกนะครับเนี่ย”⁶⁰

“โทษที่...คุณว่าจะไรนะ” เธอถาม

“คืนนี้อากาศเย็นลงอีกนะครับ” เขาพูดอีกครั้ง รวากับว่าคำพูดจะล่องล่ำเข้าไปในความคิดเธอได้⁶¹

เธอมองเขาแล้วยิ้มออกมาทันที “ชอบทรงผมคุณจัง มีชื่อเรียกกรีเปล่า”⁶²

“ทรง⁶³ ประหยัดครับ” ไมเยอร์ตอบ แล้วเธอก็หัวเราะเบาๆ

“ทรงผมนี้ทำให้ฉันนึกถึงพวกเด็กผู้ชายที่โตมาด้วยกัน ทรงผมตอนหน้าร้อน”⁶⁴

“กร้อนผม⁶⁵ ในเดือนพฤษภา แล้วมันก็ไม่ยาวจนกว่าโรงเรียนจะเปิดเทอม” ชายหนุ่ม
บอก

“นั่นสินะ เมื่อไม่นานมานี้ฉันเองก็เคยไว้ทรงนี้เหมือนกัน”

“จริงหรือฮะ”

“แต่ดูเหมาะกับคุณมากกว่า”

ชายหนุ่มรู้ว่าเธอหยอกเขาพอเป็นพิธี⁶⁶ แต่ก็ไม่ได้ทอดสะพานหรือทำเจ้าชู้เหมือน
แขกบางคนของโลแลค ฮิลล์⁶⁷ สิ่งที่เขาแสดงออกดูเหมือนจะเป็นมิตรภาพที่คนบางคนพึงจะมี
เสียมากกว่า⁶⁸

เธอกลับไปจ้องดูเปลวไฟอีก

“ปู่ของฉันเคยทำสิ่งของต่างๆ จากไม้ซีตาร์” เธอเอ่ยหลังจากเวลาผ่านไปชั่วครู่ “ทำใจลำบากนะที่ต้องเห็นท่อนไม้ซีตาร์พวกนี้ถูกเผาจนกลายเป็นจุน”⁶⁹

น้ำเสียงเธอทำให้ไมเยอร์เงยหน้าขึ้น

“ผมรู้จักคุณปู่คนนี้ คิดว่าน่าจะเป็นชาวอินเดียนแดง แต่ปู่บอกว่าควีนจากไม้ซีตาร์จะนำคำอธิษฐานตรงขึ้นไปยังสวรรค์ ผมว่าก็ไม่แย่งเท่าไรหรอกครับถ้าคิดแบบนั้น”

ไมเยอร์วางท่อนฟืนอีกท่อนลงในถัง “เอ่อ แล้วคุณปู่คุณทำอะไรครับ” ชายหนุ่มถาม “จากไม้ซีตาร์”

“อ้อ...ก็มิกกล่องใส่เครื่องประดับ กล่องดินสอ แล้วก็แผ่นประดับผนัง”

“หมายถึงของที่ระลึกสำหรับนักท่องเที่ยวใช่ไหมครับ ที่มีบทกวีเขียนไว้ด้วย”

“เป็นเรื่องขำๆ ของพวกบ้านนอกนะ” เธอตอบ แล้วไมเยอร์ก็หัวเราะออกมา

“บางคนอาจจะเรียกอย่างนั้น คุณปู่คุณอยู่แถวนี้รีเปล่าครับ”

ทันใดนั้นเธอก็เหลียวมองไปยังหน้าต่างด้านหน้าโดยไม่ตอบคำถาม เห็นได้ชัดว่ากำลังรอใครบางคนอยู่⁷¹

คุณเจนกินส์ เจ้าของบ้านพักเดินมาที่ประตู “อีกห้องก็พักสองคืนด้วยใช่ไหมคะ”⁷²

“คะ” แยกผู้มาใหม่⁷³ตอบ

“คุณอาจจะรู้สึกชอบหุบเขาเล็กๆ ของเรามากจนต้องอยู่ต่อ ใช่ไหมไมเยอร์” คุณเจนกินส์เรียกเขา ชายหนุ่มเกลียดที่ถูกดึงเข้าไปร่วมวงสนทนากระเซ้าเย้าแหย่กับแขก แต่ว่ามันก็เป็นส่วนหนึ่งของอาชีพ ไมเยอร์ชอบพูดคนแรกและพูดเป็นคนสุดท้ายมากกว่า

“จิ้งมั้งครับ” แต่เขาก็ตอบออกไป “หลายคนตัดสินใจอยู่ต่อมานานกว่าที่คิดไว้ มันช่วยให้ผมอยู่รอดเกินกว่าหนึ่งมาแล้ว”

“ไมเยอร์เป็นคู่แข่งนะคะเนี่ย” คุณเจนกินส์บอก “เวลาเขาไม่ได้สอนหนังสือที่วิทยาลัยของชุมชน” น้ำเสียงเธอแสดงอาการขมมากพอจะรู้สึกได้และน่าหงุดหงิด แต่เขาได้รับการอบรมเรื่องการวางตัวและเรื่องที่ไม่ทำให้คนอื่นต้องอับอาย ชายหนุ่มจึงปล่อยเลยตามเลย นอกจากนี้เขายังต้องการงานที่คุณเจนกินส์มีเมตตาจ้างอยู่

“บ้านหลังเล็กๆ ของผมเทียบกับบ้านแบบนี้ไม่ได้หรอกครับ” ไมเยอร์พูดและยังคงเรียงฟันต่อไป “แขกของผมก็มีแต่พวกนักล่ากว่ากับนักตกปลา”

“บ้าน⁷⁴ เธอ...น่ารักออก ไมเยอร์สร้างเองเลยละคะ” คุณเจนกินส์บอก เจ้าของบ้านพักตอกย้ำการที่เธอไม่ให้เกียรติชายหนุ่มด้วยการให้เขามาทำงานชนพื้น ที่ที่เขาเคยเป็นครูในวิทยาลัย แล้ว⁷⁵ คุณเจนกินส์ก็เบนความสนใจไปยังแขกผู้มาใหม่ “คุณว่าลูกสาวจะมาขายนี้ไซ้มีคะ”

“เธอใกล้จะมาถึงแล้วละคะ” ฝ่ายที่เป็นแขก⁷⁶ ตอบ

“จะรับกาแพตตอนที่รอมัยคะ⁷⁷ หรือว่าจะรับ⁷⁸ ซา”

“ขอซาก็แล้วกันคะ” แขกผู้มาพัก⁷⁹ ตอบ “ขอเป็นเอิร์ล เกรย์ ถ้าคุณมี”

“ตามสบายนะคะ” คุณเจนกินส์เอ่ย “ฉันจะเอามาให้ที่นี่ คุณน่าจะชอบไฟอุ่นๆ ของไมเยอร์ ใกล้เสรีจรัยงละไมเยอร์” คุณเจนกินส์ถามไปอย่างนั้นเองเพื่อจะแสดงว่าเขาเป็นเจ้าของบ้านพักที่เอาการเอางานมากกว่าจะอยาการู้คำตอบ

“ใกล้แล้วครับ” ชายหนุ่มตอบ

“ถ้าอย่างนั้นก็เผื่อพื้นไว้ตรงเฉลียงด้านหลังด้วยนะ”

ผู้หญิงที่เป็นแขกนั่งลงบนเก้าอี้แบบควีนแอนน์⁸⁰ ที่อยู่ริมหน้าต่าง “หวังว่าเธอคงจะมาถึงก่อนค่านะ” เธอพูดกับตัวเองมากกว่าจะพูดกับเขา

คุณเจนกินส์เอามาเสิร์ฟเกือบจะทันที เธอวางถาดไว้บนโต๊ะเตี้ยๆ แล้วจึงผละจากไป แขนงผู้มาใหม่ นั่งมองอยู่ชั่วครู่ จากนั้นจึงโน้มตัวมาข้างหน้าแล้วรินชาหนึ่งถ้วย ทันใดนั้นเธอก็มีสีหน้าเศร้าสร้อย...เหลือเกิน

ไมเยอร์ตรวจดูว่ามีเศษไม้หล่นอยู่บนพรมหรือไม่ แล้วลุกขึ้นเตรียมออกไป

“ผมได้ยินเสียงรถเลี้ยวเข้ามา” ไมเยอร์เอ่ย ฝ่ายที่เป็นแขกรีบเดินไปที่หน้าต่างแล้วมองออกไป “รถสวยนะครับ” ชายหนุ่มพูดถึงรถเอสยูวีคันหรูขนาดใหญ่ที่ค่อยๆ เข้ามาในที่จอดรถ

“นั่นลูกสาวฉันเอง” เธอบอกแล้วยิ้ม จากนั้นจึงรีบเดินตัดไปยังประตูที่เปิดไปสู่เฉลียงด้านหลังและที่จอดรถ

“ทำเวลาดีจริงๆ เลยกู” ไมเยอร์ได้ยินเธอพูดหลังจากเวลาผ่านไปชั่วครู่ ชายหนุ่มถอยกลับไปเมื่อเธอลับมาพร้อมกับหญิงสาวที่มีเสน่ห์ เขาคิดว่าน่าจะเป็นลูกสาวที่เธอตั้งตาคอยอยู่ ฝ่ายลูกสาวขำเลียมองไมเยอร์ตอนที่เดินผ่านเขาไป ชายหนุ่มพยักหน้าทักทาย หญิงสาวดูหน้าแดงและประหม่า

“ยินดีต้อนรับสู่ไลแลค ฮิลล์ค่ะ” คุณเจนกินส์พูดทักทายจากตรงประตู “หิวมั๊ย จะรับกาแฟหรือชาดีคะ แม่คุณเพิ่งดื่มชาตรงนี้ข้างๆ เตาผิง”

“ไม่ล่ะค่ะ ฉันไม่หิว”⁸¹ หญิงที่อายุน้อยกว่าบอก แล้ว⁸²หยิบโทรศัพท์มือถือออกมาจากกระเป๋าเงิน “หนูต้องโทรศัพท์ค่ะแม่” เธอพูดกับแม่ “แล้วเราค่อย...คุยกัน”

“สัญญาณข้างนอกดีกว่านะ”⁸³ คุณเจนกินส์บอก แล้ว⁸⁴ชี้ออกไปนอกหน้าต่างที่อยู่ใกล้ที่สุด “ตรงนั้น ไปตามทางเดินที่จะไปศาลา สัญญาณจะดีที่สุด”⁸⁵

“เดี๋ยวมานะคะแม่” หญิงสาวบอกกับแม่

โลเรนเดินออกไปข้างนอก ส่วนแม่ของเธอเดินกลับไปเก้าอี้แบบคีนแอนน์ แล้วนั่งลงอีกครั้ง

ไมเยอร์ได้ยินเสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างกะทันหันจากชั้นบนตรงไหนสักที่ เป็นเสียงของแขกคนอื่น ๆ หรือไม่กี่พนักงาน⁸⁶ แขกที่นั่งอยู่บนเก้าอี้⁸⁷ ก็ได้ยินด้วยเช่นกัน ชายหนุ่มสังเกตเห็นจากการที่เธอชะงักขณะที่เอื้อมไปหยิบถ้วยชา แล้วหยุดฟังเสียงราวกับว่าเป็นเรื่องน่าหงุดหงิด เธอทิ้งชาไว้ ฟิงเก้าอี้ แล้วยกมือขึ้นทำวหว่างคิ้วชั่วคราว

ไมเยอร์สองจิตสองใจว่าควรจะถามว่าเธอสบายดีไหม แต่ก็ไม่ได้ทำ ถึงจะมีปัญหาเกิดขึ้น ก็ไม่ใช่ธุระอะไรของเธอ หน้าทีของเธอในตอนนั้นก็คือดูแล⁸⁸ เตามิงที่ไลแลค ฮิลล์ ชายหนุ่มเดินไปเอาที่นอนฟีนซีดาร์มาอีกหอบหนึ่ง

สัญญาณด้านนอกไม่ได้ดีขึ้นเลย โลเรนเดินไปตรงเนินเขาที่ไกลออกไปอีก ในที่สุดก็ยืนอยู่ตรงตีนบันไดศาลาก่อนที่จะลองโทรดูอีกครั้ง คราวนี้พอกดหมายเลขโทรศัพท์ เธอก็โทรติด

โลเรนยืนรออยู่ท่ามกลางสายลมที่หนาวเหน็บเพื่อรอให้เคนท์รับสาย

“ฮัลโหล” ในที่สุดก็มีคนรับสาย ไม่ใช่เสียงเคนท์ และไม่ใช่เสียงผู้ชาย

“อย่ารับสายนะ” มีเสียงเคนท์ตะโกนไล่หลังมา “บ้าฉิบ”

“แหมก็โทรศัพท์มันดังนี่นา” เสียงแรกที่รับสายบอก “อาจจะสำคัญ---”

ทันใดนั้นก็มียเสียงวางหูดังกริก แล้วสายก็ตัดไป โลเรนยืนจ้องโทรศัพท์ในมือ แกรกระตุ่นอย่างแรกก็คือโทรใหม่ แต่แล้วเธอก็ชะงัก

ใจของหญิงสาวเต้นตุบๆ นิ้วสั่น

ถ้าอย่างนั้น

โลเรนทรุดตัวลงบนชั้นบันไดศาลา ตอนนี้อยู่เข้าใจแล้ว ตอนแรกโลเรนคิดว่า เคนท์หงุดหงิดเพราะพยายามจะเซ็นสัญญาที่มีผลกำไรงามกับชายที่ภรรยาคนแรกหน้าตาเหมือนเธอให้ได้ แต่ตอนนี้เธอรู้แล้วว่าเพราะอะไร

ซีเลีย

ซีเลียเป็นที่ปรึกษาด้านการลงทุนของบริษัทการเงินที่เคนท์ทำงานอยู่ เธอเพิ่งหย่ามาสดๆ ร้อนๆ ซีเลียเป็นคนฉลาด สะสวย ทะเยอทะยาน และมั่นใจในตัวเอง บ่ายวันหนึ่งเธอเข้ามาในห้องทำงานของเคนท์โดยไม่เคาะประตู และโลแรนก็อยู่ในห้องนั้นด้วย เคนท์ชื่นชมผู้หญิงแบบนี้จริงๆ แล้วก็คือแบบที่เหมือนกับโลแรน เว้นแต่น่าหงุดหงิดที่ซีเลียสาวกว่า⁸⁹

ไ้สารเลวเคนท์

ตอนนี้โลแรนไม่รู้สึกลอยๆ จะขอโทษแล้ว หญิงสาวรู้แล้วว่าจะเป็นอย่างต่อไป เคนท์จะทำที่เป็นขุ่นเคืองที่เธอด่วนสรุปเรื่องเขากับผู้หญิงที่เขาทำงานด้วย ไม่ว่าผู้หญิงคนนั้นจะรับโทรศัพท์หรือไม่ก็ตาม เคนท์จะพยายามโน้มน้าวโลแรนว่า เขาถูกปรับปรับแล้วถ้ายังไม่ได้ผลอีก ก็จะไม่บอกเธอว่า ซีเลียไม่มีค่าอะไร “เป็นแค่ทางผ่าน”

แต่ถึงยังไงโลแรนก็จะแสดงให้เห็นว่าเขาเห็นว่าเป็นลูกสาวของแมดดี คิมบอลล์ เธอจะบอกให้เขาไสหัวออกไปจากบ้าน⁹⁰

บ้านของเธอ

ทันใดนั้นโลแรนก็ตั้งคำถามว่า ถ้าเธอมีพ่อ เรื่องราวจะเป็นแบบนี้หรือเปล่า ความสัมพันธ์จะดีขึ้นไหมถ้ามีพ่อแบบแอนดรูว์ เคสเลอร์ คนที่จะคอยพุงเวลาเธอต้องการ และปล่อยให้เดินเองเมื่อเธอไม่ต้องการความช่วยเหลือ

แล้วหญิงสาวก็คิดออกทันทีว่าจะต้องแตกต่างกัน ทำไมจะไม่ต่างล่ะ ถึงเธอจะมีพ่อที่เลว แต่ก็แยกแยะได้ดีว่า ผู้ชายคนไหนดีคนไหนไม่ดี เธอจะรู้ก่อนที่จะพูดโทรศัพท์กับชายสาวเลวนั้น⁹¹

โลแรนถอนหายใจออกมาเบาๆ แล้วเก็บโทรศัพท์มือถือไว้ในกระเป๋าเสื้อคลุม เธอแอบเซ่นน้ำตาทันทีที่รู้ว่ามันกำลังไหลลงมาที่แก้ม

“สูบนูหรีมัย”

“อะไรนะ” หญิงสาวเอ่ยและรู้สึกตกใจ ชายที่เธอเห็นในบ้านยื่นห่างออกไปเล็กน้อย

“ผมถามว่าคุณสูบบุหรี่รีเปล่า”

“ไม่ค่ะ” เธอตอบสั้นๆ

“ผมถามว่าคุณจะสูบบุหรี่มั๊ย ผมพกไว้ห่อหนึ่งเผื่อแขกอยากสูบ คุณต้องประหลาดใจแน่ว่าเรื่องนี้เกิดขึ้นบ่อยแค่ไหน บางทีการเลิกบุหรี่ก็ต้องใช้เวลา ยิ่งถ้ามีสิ่งยั่วยุ⁹² ด้วยแล้วล่ะก็ ผมได้คำพูดนี้มาจากยายชื่อเนลดา ยาย⁹³ คิดว่าจะเลิกสูดยานัตถุ แล้วยายก็มีความสุขดีตราบไต่ที่ยังไม่มีอะไรมายั่วยุ⁹⁴ แต่ถ้ามีอะไรผิดพลาดชนิดเดียว ก็อาจจะกลับไปสูบอีก” ชายหนุ่มหยุดไปนานพอที่จะทำให้หญิงสาวชำเลื่องมอง “แล้วนี่ล่ะเป็นไง” เขาถาม

ชายหนุ่มก้าวเข้ามา แล้วยื่นลูกอมเปปเปอร์มินต์ห่อพลาสติกใสๆ ให้ เป็นแบบเดียวกับที่ร้านพิซซ่าให้ลูกค้าเพื่อให้พวกเขาพอใจและกลับมาที่ร้านอีก

โลเรนจ้องลูกอมราวกับไม่เคยเห็นมาก่อน

“รับไปสิ” เขาบอก “ผมคิดว่ามันน่าจะช่วยได้นะ”

“ฉันไม่เอาหรอก” หญิงสาวเอ่ยแล้วลุกขึ้น ทั้งคู่จึงอยู่ในระดับสายตา แต่เธอก็ยังคงรู้สึกเสียเปรียบ

“คุณอาจจะรู้สึกดีขึ้น”

“ไม่ ไม่มีวัน แล้วคุณเป็นใคร”

“ผมชื่อไมเยอร์” เขาบอก

“ชื่อไมเยอร์เหมือนชื่อได้กรอกนะเธอ⁹⁵”

ชายหนุ่มยิ้ม เขาอายุมากกว่าที่เธอคิดในตอนแรก และมีลักยิ้มสองข้าง⁹⁶

“นี่ รู้อะไรมั๊ย ผมไม่ได้ชื่อป๊อขนาดนั้นนะ ฉลาดนี่ ผมชื่อ ไมเยอร์ สะกดด้วยตัว e ไม่ใช่ตัว a⁹⁷ ตกลงคุณไม่อยากจะลูกอมเปปเปอร์มินต์ละสิทำ⁹⁸”

“งั้นก็ได้” เขาพูด “ผมจะเก็บลงในกระเป๋าสีคลุ้มละนะ ถ้าคุณเปลี่ยนใจ ผมค่อยให้
ที่หลังก็แล้วกัน ผมมักจะอยู่แถวๆ นี้ ที่ไหนสักที่ เว้นแต่ตอนที่กลับบ้าน”

“สิงอยู่ที่ไหน” โลเรนถามถึงจะรู้ตัวว่าใช้ถ้อยคำแปลกๆ เพียงเพื่อให้อีกฝ่ายไม่เข้าใจ
ก็ตาม “หมายความว่าบ้านคุณอยู่ที่ไหน”⁹⁹

“อยู่บนเนิน เห็นมั๊ย” เขาชี้ออกไปไกล ตรงไปยังต้นเขาที่มีถนนคดเคี้ยวขึ้นไป “เห็นที่
ที่ดวงอาทิตย์ส่องลงมาบนหลังคาสีเงินนั่นรีเปล่า นั่นละบ้านผม ถ้าผมไม่ได้ให้คนอื่นเช่า ไว้จะพา
ไปดูถ้าอยากไปนะ ไม่ต้องกังวล ผมไม่พาคุณไปทำมิดีมีร้าย”¹⁰⁰ หรือ” เขากระซิบบอก

หญิงสาวยิ้มน้อยๆ โดยไม่ตั้งใจ “อ้อ...ก็ดีนะที่รู้จัก่อน”

“แต่มีเขากวางคู่หนึ่ง ก็ดูน่ากลัวอยู่หรือถ้าคุณไม่คุ้นเคย”¹⁴⁹ คุณคงเข้าใจนะว่าเวลา
รู้สึกแยะและรู้สึกว่ายอยู่ผิดที่ผิดทาง ไม่มีอะไรดีเท่าลูกอมเปปเปอร์มินต์รสชาติดีๆ สักเม็ด”¹⁰¹

“ฉันทึ่งนะ คุณคงรู้สึกแยะและรู้สึกว่ายอยู่ผิดที่ผิดทางมาตลอดจนพอจะเข้าใจละสิ”¹⁰²

“แทงใจดำเลยนะเนี่ย” ผมทำบ๋อยจนเป็นอาชีพหรือ”

“แล้วอาชีพที่ว่าเป็นอะไร”

“เป็นทหาร บอกได้เลยนะว่า คงจะลำบากถ้าไม่รู้จักพอใจในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ”

“ถ้าคุณคิด---“

“ถ้าคุณคิดว่า“

“ไม่ต้องสนหรือว่าผมคิดอะไรอยู่ ที่ผมรู้ก็คือคุณกำลังเหนื่อย เวลาเหนื่อยได้กิน
น้ำตาลหน่อยก็จะช่วยได้ ผมเคยพกลูกอมพวกนี้ไว้ตลอดตอนเคลื่อนกำลังพล ยายเนลต้าเป็นคน
จัดส่งมาให้ไม่ว่าจะหาได้หรือไม่ก็เถอะ ลูกอมพวกนี้ช่วยได้เวลาเพลียๆ และคิดว่าคงจะไม่ไหวแล้ว
แล้วก็ตอนที่ค่อแห้งด้วย บางครั้งผมเคยเอาลูกอมให้เด็กๆ พวกเด็กที่กลัวเรานะ มันอาจจะช่วยได้
ไม่รู้สินะ ผมว่า ถึงเด็กๆ จะไม่ชอบรสชาติลูกอม แต่พวกเขาก็ยังสำนึกที่เราพยายาม”

โลเรนซ่าเลื่องมองชายหนุ่ม ไม่แน่ใจว่าเขาหมายถึงเด็กต่างชาติบางคนหรือหมายถึง
เธอ

“ตกลง” เธอเอ่ยออกมาทันที ไมเยอร์พยายามแสดงน้ำใจออกมาทั้งๆ ที่ไม่จำเป็นต้อง
ทำ

“ตกลงอะไรครับ”

“ตกลงว่าเขาลูกอมเปปเปอร์มินต์ให้ฉันที” โลเรนเสริม และยอมให้เขาช่วยเธอ

ไมเยอร์ยิ้มเล็กน้อยแล้วยื่นลูกอมให้ หญิงสาวค่อยๆ แกะห่อแล้วเอาใส่ปาก อันที่จริง
รสชาติค่อนข้างดี เธอจำไม่ได้แล้วว่าอมลูกอมแบบนี้ครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่

ชายหนุ่มยื่นเงียบๆ มือทั้งสองข้างล้วงกระเป๋า เธอชำเลื่องมองเขา แต่ก็กลัวว่าจะ
ร้องไห้ออกมาอีก

“ถ้าฉันผมคงต้องไปทำงานต่อล่ะครับ” ไมเยอร์บอก “คุณควรจะนั่งอยู่ตรงนี้สักพัก รอ
ให้ลูกอมเปปเปอร์มินต์ออกฤทธิ์ ขึ้นชมกับทิวทัศน์ คุณน่าจะเพลิดเพลินกับธรรมชาติทุกครั้งที่มี
โอกาสนะครับ ธรรมชาติมีไว้ให้ชื่นชม ยิ่งตอนที่เจอเรื่องแย่ๆ ด้วยแล้ว ทุกอย่างจะดีเอง” เขาเสริม
ด้วยเสียงที่เบาลงไปอีก ประหนึ่งว่าการพูดจาไม่สุภาพด้วยเสียงที่ดังเกินไปอาจจะทำให้เธอไม่
พอใจ “เดี๋ยวคุณก็จะเข้าใจ”

โลเรนพยายามจะแย้งความคิดของไมเยอร์ว่า เธอกำลังมีเรื่องทุกซัใจ แต่ชายหนุ่มก็
ไม่ให้โอกาสเธอ เขาหันตัวแล้วเดินจากไปยังป่าที่อยู่เลยศาลาไป¹⁰³

“นี่” เธอเรียกตามหลังเขา “ออสการ์”

ไมเยอร์หันไปมอง

“ขอပါใจนะ”

ชายหนุ่มชูหัวแม่โป้งให้¹⁰⁴ แล้วเดินต่อไป

โลเรนนั่งลงบนชั้นบันไดอีกครั้ง หญิงสาวโตแล้วและพึ่งพาตัวเองได้ เธอมีงานที่มีรายได้สูงพร้อมกับความรับผิดชอบมากมาย มีบ้านและรถแพงๆ ที่ซื้อมาเพราะเหตุผลเดียวคือ มีปัญญาจ่าย แต่แล้วกลับไม่น่าเชื่อ¹⁰⁵ ที่ลูกอมเบปเปอร์มินต์เม็ดเดียวกำลังทำให้เธอรู้สึกดีขึ้น

แต่โลเรนก็ร้องไห้ออกมา หญิงสาวไม่ยอมให้แม่ตาย ไม่อยากอยู่ที่นี้ ไม่อยากให้ผู้หญิงแปลกหน้ารับโทรศัพท์ที่บ้านของเธอ

บ้าจริง

เธอรู้สึกสบายใจขึ้นมาบ้างเมื่อรู้ว่าจริงๆ แล้วเธอไม่ได้รักเคนท์ แต่ถึงจะรักหรือไม่ โลเรนก็ยังอยากจะลงโทษ¹⁰⁶ เคนท์อยู่ดี

ตกอยู่ในห้วงความรัก

โลเรนจะอายุสี่สิบปีในวันเกิดที่จะถึงนี้ หญิงสาวยังไม่แน่ใจว่าความรักหมายถึงอะไร เธอพยายามเกินกว่าหนึ่งครั้งที่จะหยั่งรู้ความรู้สึกที่มีต่อเคนท์ เป็นความรู้สึกที่เข้าใจยาก¹⁰⁷ โลเรนทักทักเอาว่า น่าจะเป็นความภาคภูมิใจอะไรสักอย่าง ภูมิใจ¹⁰⁸ ที่คนอื่นเห็นเธออยู่กับเขา¹⁰⁹ ภูมิใจที่ผู้คนรู้ว่าเธอกับเขาเป็นคู่กัน

เคนท์เป็นกระจกสะท้อนความสำเร็จของโลเรน ชายหนุ่มมีแรงกระตุ้นมหาศาลที่จะก้าวไปข้างหน้าและอยู่ในจุดนั้นเช่นเดียวกับเธอ¹¹⁰ แรงกระตุ้น¹¹¹ นั้นมากจนโลเรนไม่อาจปล่อยให้ตัวเองเชื่อในความสัมพันธ์ที่เขายกกว่ามีให้เธอ

ยกตัวอย่างเช่นว่า หญิงสาวไม่เคยบอกเขาเรื่องที่เธอเป็นลูกนอกสมรส โดยปกตินแล้วเธอจะไม่คุยเรื่องนี้อย่างเป็นทางการเป็นจริงเป็นจัง แต่ก็ไม่ได้รู้สึกละอาย โลเรนไม่สนใจหากผู้คนจะรู้ว่าแม่ที่ไม่ได้แต่งงานเป็นคนเลี้ยงเธอมา หญิงสาวไม่ใส่ใจเลยหากแม่ของเธอคือแมดดี คิมบอลล์ผู้เสียสละและแกร่งพอที่จะประคับประคองชีวิตของตัวเองกับลูกสาว¹¹²

แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้น โลเรนก็ปล่อยให้เคนท์ที่ทักทักเอาเองว่า พ่อแม่เธอหย่ากันตั้งแต่ตอนที่เธออายุยังน้อย เพราะหญิงสาวไม่แน่ใจว่าเขาจะคิดว่าเป็นเรื่องสำคัญหรือไม่¹¹³ ที่แน่ใจก็

คือคนที่ไม่เคยพยายามปลอบใจเธอด้วยการให้ลูกอมเปปเปอร์มินท์ เขาไม่มีวันสังเกตเห็นว่า เธอกำลัง “รู้สึกแย่และรู้สึกว่าอยู่ผิดที่ผิดทาง” แทบเป็นไปไม่ได้เลยที่คนที่จะจัดการทำอะไรสักอย่างกับเรื่องแย่ๆ เช่นนี้ของโลแรน

ไม่นะ ก็ไม่จริงเสียทีเดียว ถ้าจะให้ยุติธรรมก็คือ ถ้าเธอแสดงออกชัดเจนพอ ก็อาจจะได้รับดอกไม้จากเขาเวลาที่เกิดเรื่อง¹¹⁴ ชายหนุ่มจะสั่งให้ลูกน้องจัดการ

โลแรนจะตอบแทนความเห็นอกเห็นใจของคนๆ นั้นด้วยการทอดกายให้เขาอย่างเต็มอกเต็มใจและกระตือรือร้น หลังจากนั้นเธอก็จะตกอยู่ในความมืดโดยแทบไม่ได้รู้สึก “ดีขึ้น” อย่างที่รู้สึกในตอนนี้

ไม่น่าเชื่อ โลแรนคิด เธอไม่ถึงกับสบายใจเสียทีเดียว¹¹⁵ แต่รู้สึกเศร้า...น้อยลง บางทีลูกอมเปปเปอร์มินท์อาจจะมีฤทธิ์อย่างที่เขาว่าจริง

หรือไม่ก็เป็นเพราะใครบางคนแสดงความเห็นอกเห็นใจที่ไม่ค่อยได้เห็นออกมา เป็นการแสดงน้ำใจธรรมดาๆ ถึงจะมีคนจ้างให้เขาทำก็ตาม

โลแรนถอนหายใจเฮือกใหญ่ เธอยอมรับว่าไมเยอร์ค่อนข้างเก่งในเรื่องนี้

ทันใดนั้นอากาศ¹¹⁶ ก็เหน็บหนาวมากยิ่งขึ้น โลแรนจำต้องกลับเข้าไปในบ้าน แล้วหาเขตเมืองที่อยู่ใกล้ที่สุดเพื่อซื้อสิ่งของที่จำเป็น นอกจากนี้เธอก็ต้องรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับแม่

หมอของแม่เตือนโลแรนแล้วว่าจะเกิดอะไรขึ้นเมื่ออาการป่วยของแม่ทรุดหนักลง แม่จะ¹¹⁷ ป่วยกระเสาะกระแสะ อิดโรย และค่อยๆ อ่อนแอลง จะเริ่มไม่สนใจอะไรและไม่เจริญอาหาร จะเกิดความเจ็บปวด เป็นความเจ็บปวดที่เธอกับแม่นึกภาพไม่ออก อันที่จริงหมอบอกว่าแม่น่าจะรู้สึกทรมานแล้ว แต่ก็อธิบายไม่ได้ว่าทำไมอาการถึงยังไม่เกิดขึ้น ผลการเอ็กซเรย์ของแม่แสดงให้เห็นถึงการลุกลามอย่างรุนแรงของมะเร็งไปยังกระดูก¹¹⁸ แม่น่าจะเจ็บปวดตลอดเวลา แต่เห็นได้ชัดว่าไม่ได้เป็นเช่นนั้น คงยังไม่ถึงเวลา

ยังไม่ถึงเวลา

โลเรนไม่เคยเห็นคนที่กำลังจะตายมาก่อน การต้องไต่ถามแม่กำลังจะตายเป็นเรื่องยากเกินกว่าจะนึกได้ เธอนึกไม่ออกว่าจะอยู่ยังไงถ้าไม่มีแม่

จะอยู่ยังไงถ้าไม่มีแม่

แต่ตอนนี้แม่อังไปไหนมาไหนได้ และถึงความสนใจในสิ่งต่างๆ จะหมดไป แต่เห็นๆ อยู่ว่าแม่ทดแทนด้วยสิ่งที่น่าสนใจใหม่ๆ อย่างเช่นการเดินทางมายังบลูริคส์พาร์คเวย์¹¹⁹

ถึงจะกังวล แต่โลเรนก็พยายามทำตามคำแนะนำของไมเยอร์อยู่บ้าง เธอนั่งอยู่กับที่ต่อไปอีกสักพัก แล้วมองดูภูเขาที่อยู่ล้อมรอบ การเดินทางมาที่นี้เป็นความคิดประหลาดสำหรับแม่ แต่ไมเยอร์พูดถูก ที่นี้สวย

โลเรนได้ยินเสียงหัวเราะดังขึ้นและเสียงปิดประตูดังปัง วิทยุรุ่นชายหญิงสองคนออกมาจากบ้านพร้อมกับถือถังขยะ¹²⁰ พลาสติกสีเขียวออกมาด้วย ทั้งคู่ต้องต้านแรงลมเพื่อให้ทรงตัวอยู่ได้ แต่สุดท้ายก็มาถึงที่ถังขยะ พวกเขาเทขยะที่ใส่ถุงไว้ลงไป ทันใดนั้นฝ่ายหญิงก็ร้องเสียงแหลมตอนที่ลมพัดมาแล้วพัดถังขยะไปจากมือของทั้งสอง ถึงกระเด็นแล้วกลิ้งลงเขาไป ทั้งคู่ไล่ตามลงไปในขณะที่ถังขยะอยู่ และวิ่งแข่งกันไปเพื่อดูว่าใครจะได้ถึงก่อนกัน เพียงแต่ว่าเป็นระยะทางสั้นๆ ถังขยะกระแทกกับด้านข้างของรถบรรทุก แล้วทั้งสองก็หยุดไล่ตามถึงทันที จากนั้นจึงเข้าสวมกอดกัน การสวมกอดที่มีต่อกันดูมีความสุขเหลือเกิน ต่างต่างจากการสวมกอดที่โลเรนเคยได้รับ ภาพที่เห็นทำให้หญิงสาวหายใจขัด ความรักที่ทั้งคู่แสดงต่อกันทำให้เห็นชัดว่า รักกันมากและเป็นธรรมชาติ อาจเป็นเพราะทั้งสองอายุยังน้อย

โลเรนสงสัยว่า แม่กับชายนิรนามที่เป็นพ่อของเธอเป็นเหมือนกับวิทยุสองคนนี้หรือไม่ หญิงสาวสงสัยว่า เธอเป็นลูกที่เกิดจาก “ความรัก” หรือเปล่า

ลูกที่ถูกต้องตามกฎหมาย

ถูกต้องตามกฎหมาย

ภาพที่เพิ่งปรากฏตรงหน้าทำให้โลแรนรู้สึกอ้างว้างมากกว่าครั้งไหนๆ และรู้สึกโดดเดี่ยวมากขึ้นไปอีกเมื่อคิดว่า แม่ของเธออาจจะมีความสุขกับความความสัมพันธ์เหมือนกับวัยรุ่นสองคนนี้ ในขณะที่เธอไม่ได้เป็นเช่นนั้น

ทันใดนั้นใครบางคนในบ้านก็เริ่มเล่นเปียโนอย่างชำนาญ หลังจากเริ่มต้นไม่ค่อยสวย โลแรนก็คิดว่า คงจะเป็นเพลงที่คลาสสิกและเศร้าสร้อยของเมนเดลโซห์น¹²¹

เด็กชายและเด็กสาววัยรุ่นผละออกจากกัน แต่ก่อนที่จะทำเช่นนั้น เด็กชายก็จูนหน้าผากเด็กสาวอย่างรักใคร่ โลแรนแทบจะรู้สึกถึงแรงกดของริมฝีปากอันหนักหน่วงและอบอุ่นบนหน้าผากของตัวเองได้

ทันใดนั้นโลแรนก็มองไปตามทางที่ไมเยอร์เดินไป หญิงสาวสงสัยว่าไมเยอร์เป็นชื่อหรือนามสกุลกันแน่ แต่ก็ไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไร เธอคงไม่ได้อยู่ที่นั่นนานพอที่จะเรียกชื่อหรือเรียกนามสกุล¹²² ของเขา

ความทรงจำอันไม่พึงปรารถนาเรื่องน้ำเสียงที่โกรธเป็นฟืนเป็นไฟของเคนท์ผุดขึ้นในใจเธอ

อย่ารับสายนะ

เธอควรจะจัดการเรื่องนี้ยังไงดี ในโลกนี้เธอมีแต่แม่เท่านั้น ตอนนี้หัวใจเคนท์ไม่ได้แล้วไม่เคยหัวใจได้เลย ถึงแม้ว่าซีเลียจะไม่ได้เป็นคนรับโทรศัพท์ก็ตาม โลแรนหลับตาสักพักแล้วสุดท้ายใจลึก แม่กับโลแรนก็เหมือนลูกกำพร้าสองคนที่ตกอยู่ท่ามกลางพายุ สองแม่ลูกที่ต้องเผชิญชะตากรรม¹²³ หญิงสาวรู้สึกเสมอมาว่า เธอกับแม่คือผู้รอดชีวิต แต่ก็ไม่เข้าใจเสียทีเดียวว่ารอดจากอะไร เธอคิดว่าอาจจะจากการดำรงชีวิต และจากการที่ครอบครัวมีพ่อหรือมีแม่เพียงคนเดียว การที่อยู่กับแม่เพียงคนเดียวไม่ได้วิเศษวิโสอะไรนักหนา ตอนที่ยังเป็นเด็ก โลแรนเข้าใจว่าเธอกับแม่เป็นกลุ่มคนที่น่าเกรงขาม ถ้าฟังเธอหรือแม่เพียงคนเดียวคงไม่อาจจะทำได้ แต่ถ้าอยู่ด้วยกันก็จะสามารถเอาชนะทุกอย่างได้¹²⁴

ทันใดนั้นโลเรนก็บังเอิญนึกขึ้นได้ว่า แม่อาจจะพอใจกับการที่เธอกับแม่ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน หญิงสาวนั่งอยู่ที่จุดเดิมและรู้สึกประหลาดใจกับความคิดที่ผุดขึ้นมาโดยไม่คาดคิด รวากับว่าเป็นความคิดของใครบางคน เป็นสิ่งที่เธอไม่อยากจะนึกถึงว่า เพื่อเห็นแก่เธอแล้ว แม่อาจจะยอมปล่อยให้ความฝันของตัวเองหลุดลอยไป โลเรนไม่เคยถามแม่เรื่องนี้ และเธอก็ไม่ฉลาดพอที่จะคาดเดา หรือบางทีอาจจะคิดถึงแต่ตัวเองจนไม่ได้คิดจะถาม

โลเรนขมวดคิ้วเล็กน้อย หญิงสาวไม่รู้จะทำไ้แม่ถึงอยากให้เธอมาที่นี่ เธอไม่อยากนึกเลยว่า แม่จะคิดว่าชีวิตของตัวเองไร้ค่า

หญิงสาวมองตรงไปยังป่าไม้ ไมเยอร์กลับมาแล้ว เธอมองเขาเดินผ่านต้นไม้ แต่ไมเยอร์ก็ไม่ได้เดินมาทางทางโลเรน ชายหนุ่มกลับเดินผ่านทางเดินโรยกรวด ไปตามเนินเขาที่มีทิวทัศน์งดงามไปยังที่จอดรถโดยไม่ต้องผ่านศาลา โลเรนนั่งมองดูการเคลื่อนไหวของเขา และมองดูการเดินด้วยท่วงท่าที่มีพลังและมั่นใจของชายหนุ่ม เธอเชื่ออย่างสนิทใจว่า ไมเยอร์เคยถูกส่งไปประจำการที่ไหนสักที่ เขามีท่าทางและทัศนคติแบบทหารอย่างไม่ต้องสงสัย¹²⁵

ไมเยอร์เดินตรงไปยังรถบรรทุกคันเดียวกับที่ถังขยะสีเขียวกลิ้งลงมาใส่ เขาขึ้นรถแล้วขับออกไปโดยไม่หันมามองเธอเลยสักครั้งเดียว

รสชาติของเปปเปอร์มินท์ยังติดปากเธออยู่เลย

บทที่สาม

ถึงแต่ดจะอุ่น แต่ข้างนอกอากาศหนาว ไมเยอร์จึงไม่อาจจะยืนอยู่เป็นเวลานานได้ เขาถอยกลับเข้ามาในเว็จ แล้วเหลือบมองตรงไปยังเสียงรถชุดเจาะที่ชุดหลุมฝังศพหลุมใหม่ในสุสานตรงอีกฟากของถนน ไมเยอร์เองก็รู้ว่า ทำยที่สุดแล้วเขาก็ตรงไปอยู่ตรงนั้น---ในไม่ช้า

มีคนในหุบเขาอย่างน้อยห้ารุ่นที่ถูกฝังอยู่ในที่ดินผืนนั้น มีทั้งเพื่อน ศัตรู ศพมิญาติกับศพไร้ญาติ แต่ไมเยอร์ไม่รู้ว่า ตอนนี้อาจจะกำลังชุดหลุมฝังศพให้ใคร แต่ก่อนตอนที่ทุกคนในหุบเขารู้จักกัน เพื่อนและเพื่อนบ้านจะชุดหลุมฝังศพกันเองด้วยพลั่วและเสียม

ไมเยอร์จำช่วงเวลานั้นได้ และจำตอนที่ผู้คนซื้อหาอาหารที่ดีที่สุดที่พวกเขาต้องจัดหาเลี้ยงได้ พวกเขาไม่ได้นอนตลอดทั้งคืน นั่งอยู่กับโลงไม้ที่ทำกันเองและตั้งไว้ในห้องนั่งเล่น งานแบบนี้บอกถึงความสัมพันธ์แบบเก่าๆ ที่ใกล้ชิดกันมาก นี่เป็นสาเหตุหลักที่ทำให้ไมเยอร์กลับมาที่หุบเขาแห่งนี้ และเขาก็เป็นส่วนหนึ่งของที่นี่ อีกเหตุผลหนึ่งก็คือเขาสามารถเป็นตัวของตัวเองได้ ไม่มีใครว่าไม่ว่าจะเป็นมิตรหรือเียนชา หรือทำตัวเฉยๆ¹²⁶

โชคไม่ดี ไมเยอร์กลับมาที่นี้ทันเวลาที่จะพบว่า ความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในชุมชนได้ตายจากไปแล้ว เขาแทบจะไม่รู้จักคนที่นี้อีกแล้ว

ไมเยอร์บังเอิญนึกขึ้นมาได้ว่า ศพนั้นน่าจะเป็นเหตุผลที่สองแม่ลูกมาที่นี่ และอธิบายว่าเพราะเหตุใดหญิงสาวที่อายุน้อยกว่าจึงรำไห้หลังจากคุยโทรศัพท์ แต่ไมเยอร์ก็ไม่ได้รู้สึกว่าการร้องไห้ของหญิงสาวเป็นความเศร้าโศก แต่ดูเหมือนเป็น “เรื่องคนรัก” หรือเรื่องสามีเสียมากกว่า

ไมเยอร์คิดว่าคงเป็นเรื่องคนรัก เพราะหญิงสาวไม่ได้สวมแหวนแต่งงาน

เขารู้สึกแปลกใจอยู่บ้างที่คิดว่า หญิงสาว... น่าสนใจ ไมเยอร์ไม่ได้สนใจใครมากมายมานานแล้ว ไม่ใช่เพราะเธอมั่นใจในตัวเอง มีเสน่ห์ และขบถทรูราคาแพง ถึงจะจับได้ว่าร้องไห้ แต่หญิงสาวก็ยังสรุปเอาว่าเขาปัญญาอ่อนที่มากวนเธอและได้ตอบกลับ แต่เธอก็ไม่ได้ยึดติดกับ

ความคิดนั้น หญิงสาวทบทวนความคิดในตอนแรกเกี่ยวกับเขาและตระหนักได้ในทันทีว่า เขาเพียงแค่อึ้งใจจะช่วย

ไมเยอร์ชอบผู้หญิงแบบนี้ เจ้าอารมณ์แต่ก็ยังมีเหตุผลอยู่ นอกจากนี้เขายังชอบข้อเท็จจริงที่ว่า ดูเหมือนหญิงสาวจะไม่ได้คิดว่า ทุกอย่างที่เธอมีจะดีสำหรับเธอ หรือไม่เธอก็แค่ไม่ยอมปล่อยให้โอกาสงามๆ นั้นให้เสียเปล่า เว้นแต่เธอจะต้องการอะไรบางอย่าง

แต่ถึงจะอย่างไร หญิงสาวก็มีฐานะและหน้าตาดี นอกจากนี้เธอยังดูทุกข้อใจอย่างที่เขาคิดในตอนแรก ไมเยอร์รู้สึกได้ก่อนที่จะเห็นเธอร้องให้อยู่บนชั้นบันไดศาลาเสียด้วยซ้ำ

ไมเยอร์ไม่ชอบเห็นผู้หญิงเศร้า มันทำให้ชายหนุ่มนึกถึงเรื่องราวมากมายที่เขาพยายามอย่างหนักที่จะลืม ไมเยอร์เห็นความเศร้ามาพอแล้วตอนอยู่ในกองทัพ ความเศร้าที่ไร้ความปรานีทำให้ผู้หญิงหดหู่จนไม่อาจซ่อนความรู้สึกเอาไว้ได้ไม่ว่าจะพยายามอย่างหนักแค่ไหนก็ตาม ผู้หญิงหลายร้อยคนต้องทนทุกข์ ความเศร้าอยู่ในตัวพวกเธอ และเห็นได้จากแววตา

ทันใดนั้นไมเยอร์ก็นึกถึงใบหน้าของคนรักเก่า เขาต้องพยายามอย่างหนักเพื่อได้มันออกไป และบังคับให้ความคิดกลับมาอยู่กับปัจจุบัน

ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับแขกของไลแลค ฮิลล์ ก็ไม่เกี่ยวอะไรกับเขา และเขาก็มีเรื่องต่างๆ มากมายให้ต้องรับผิดชอบอยู่แล้ว อย่างเช่นการไม่ได้หลับไม่ได้นอนคืนแล้วคืนเล่า และการไม่สามารถหางานทำให้พอมีรายได้ประทังชีวิตได้

ไมเยอร์บอกหญิงสาวที่อายุน้อยกว่าว่า ทุกอย่างจะดีเอง เขาไม่น่าพูดอย่างนั้นเลยแน่นอนว่าชายหนุ่มไม่เชื่อในคำพูดนี้ ครั้งหนึ่งเขาเคยมองโลกในแง่ดี แต่มันได้สูญหายไปไหนทะเลทรายในต่างแดนเรียบร้อยแล้ว ไม่มีใครรู้ดีเท่ากับเขาว่า ทำดีไม่ได้ดี¹²⁷

ความคิดที่ว่า¹²⁸ ทำให้ไมเยอร์ไม่น่าจะมาอยู่แถวๆ ชั้นบันไดโบสถ์ในตอนนั้น

ไมเยอร์เดินไปที่ประตูบานคู่ของโบสถ์ ชายหนุ่มคาดว่าประตูน่าจะใส่กลอน และก็เป็นเช่นนั้น แต่เขาคิดว่าประตูคงจะเปิดอีกไม่นานนัก ถ้ามีงานศพตามกำหนดการของโบสถ์

เอสเตลล์ การ์ธ ก็น่าจะมาถึงในไม่ช้านี้เพื่อตรวจดูความเรียบร้อย โบสถ์ไม่ควรจะไม่มีใครเป็นเจ้าของ แต่เอสเตลล์ การ์ธก็ทำตัวเหมือนเป็นเจ้าของโบสถ์แห่งนี้ เธออาศัยอยู่ห่างจากโบสถ์ขึ้นไปทางเนินเขาครึ่งทาง เป็นจุดที่เธอมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างได้ เอสเตลล์รู้ทุกอย่างที่เกิดขึ้นบนที่ดิน และสิ่งปลูกสร้างแห่งนี้ทั้งกลางวันและกลางคืน¹²⁹ ไมเยอร์คิดว่าไม่ช้าก็เร็วเธอจะต้องเห็นเขาเป็นอยู่ตรงนี้

เอสเตลล์ไม่ชอบไมเยอร์ ตอนที่ยังเป็นเด็ก เขาพยายามอย่างยิ่งยวดที่จะไปให้พ้นสายตา¹³⁰ของเธอ

ในตอนแรก ไมเยอร์คิดว่าเป็นเพราะเขาอาศัยอยู่กับพ่อแม่ในชิคาโกก่อนที่พวกท่านจะเสียชีวิต ช่วงเวลาที่อยู่ที่ชิคาโกกลางข้อเท็จจริงที่ว่า เขาเป็นสมาชิกคนหนึ่งในตระกูลคอนลีย์ และเกิดที่นี่ การที่ไมเยอร์จากไปช่วงหนึ่งทำให้เขากลายเป็นคนนอก และทุกคนก็รู้ว่าเอสเตลล์รู้สึกยังไงกับเขา

ตอนไมเยอร์อายุได้สิบหรือสิบเอ็ดขวบ เรื่องแย่มากจนเด็กชายไม่มีทางเลือกนอกจากถามยายเนลต้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่ยายก็แทบไม่ได้ช่วยอะไรอย่างที่ไมเยอร์หวังเอาไว้

“ไมเยอร์ ยายคิดว่าทุกคนต่างก็ต้องเจอปัญหา และยายเอสเตลล์¹³¹ก็คือปัญหาของหลาน” ยายเนลต้าบอก

ไมเยอร์เป็นหนี้บุญคุณเนลต้ามากเหลือเกิน และเขาก็อยากจะยอมรับปรัชญาชีวิตง่ายๆ ของเธอ แต่ก็ทำไม่ได้ ถึงแม้ว่าเขาจะเป็นเด็กกำพร้าที่น่าสงสารที่บรรดาญาติต่างไม่ต้องการ และต้องอาศัยอยู่ในสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าทั้งหมดสิบสองแห่งก่อนที่เนลต้าจะมาขออุปการะ และพากลับมาที่นี่อีกครั้งก็ตาม ตอนที่ไมเยอร์มาอยู่กับเนลต้า เขาต้องทนแบกรับปัญหามากมายหลายเรื่องอยู่แล้ว และสิ่งสุดท้ายที่เด็กชายต้องการก็คือ การที่เอสเตลล์ การ์ธจะมาระเบิดอารมณ์ใส่เขาอีกคน ไมเยอร์พยายามเข้าชี้เนลต้าเพราะอยากได้คำตอบที่แท้จริง เพื่อให้สามารถจัดการกับเรื่องนี้ได้

“บางที่ยายเอสเตลล์อาจจะคิดว่าหลานทำอะไรสักอย่าง” ในที่สุดยายเนลต้าก็พูดออกมา

“ถ้ายายเอสเตลล์คิดยั้งนั้น ก็น่าจะมาพูดกับยายสิครับ หรือไม่ก็ให้บาทหลวงเป็นคนพูด แต่ยายครับ ผมไม่ได้ทำอะไรเลย สาบานได้”

“ไมเยอร์ อาจจะไม่ใช่หลานหรือกที่ทำ”

“ถ้ายั้งนี้ใครล่ะครับ ยายเอสเตลล์เอาแต่จ้องจับผิดผมตลอดเลย โยนความผิดให้ผมทั้งๆ ที่ไม่เป็นความจริง ยายครับ ผมควรจะรู้ว่ามันเรื่องอะไรกันแน่ ไม่งั้นผมจะทนได้ยังไง”

“อาจเป็นเพราะยายก็ได้แหละหลานรัก เป็นเพราะยายเอสเตลล์คิดว่ายายทำอะไรบางอย่าง พระเจ้ารู้ดีว่ายายเสียใจถ้าต้องทำให้หลานไม่สบายใจ ยายเอสเตลล์มีวิธีคิดตามแบบของตัวเอง ไม่ว่าจะยายเอสเตลล์จะคิดอะไร ก็ไม่มีใครบนโลกใบนี้เปลี่ยนความคิดเขาได้ ยายเอสเตลล์เป็นอย่างนี้มาตั้งแต่ยายรู้จักเขาแล้ว ตั้งแต่ตอนที่เราทั้งคู่ยังเล็กเสียด้วยซ้ำ ถ้ายายไปคุยกับยายเอสเตลล์เรื่องหลาน ก็รังแต่จะทำให้เรื่องแย่งไปอีก”¹³²

การที่เอสเตลล์ตั้งใจจะเล่นงานเนลต้ายิ่งทำให้ไมเยอร์ขุ่นเคืองมากขึ้นไปอีก เนลต้าได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม ชายหนุ่มเกลียดการถูกตำหนิ และไม่ชอบเลยถ้าต้องถูกว่าทั้งๆ ที่บริสุทธิ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเรื่องนี้เกิดขึ้นเพื่อกลั่นแกล้งยาย¹³³ เนลต้าผู้เป็นที่รักของเขา

เอสเตลล์ การ์ธ

การที่ไม่ได้ทำอะไรผิดทำให้ไมเยอร์บ้าบิ่นพอที่จะก่อกรวนเอสเตลล์ ไมเยอร์มักจะสุภาพเรียบร้อยเวลาที่ทำให้เอสเตลล์ไม่พอใจ เขาต้องคำนึงถึงหน้าตาทางสังคมของเนลต้า แต่ก็จะไม่ยอมปล่อยให้เอสเตลล์โยนความผิดทุกอย่างให้ แถมยังต้องรับผลพวง¹³⁴ที่ตามมาด้วย

ไมเยอร์ลุกขึ้น¹³⁵ พุดปกป้องตัวเองโดยไม่สนใจว่าจะมีคนรอบข้างมากน้อยแค่ไหนหมาได้ยิน เขาบอกว่าตัวเองไม่ได้มีความผิด และเตือนความจำเอสเตลล์อย่างสุภาพเรื่องครั้งอื่นๆ ที่เธอคิดว่า เขาทำผิด ทั้งๆ ที่เขาไม่ได้ทำ

ไมเออร์พอใจมากที่ได้ใจคิดว่า เธอกล่าวหาว่าเขาปาก้อนหินใส่หน้าต่างโบสถ์ต่างๆ ที่เขาไปทัศนศึกษากับโรงเรียนและไม่ได้อยู่ในสถานที่เกิดเหตุ¹³⁶ เสียด้วยซ้ำ

เอสเตลล์เข้าใจทันทีว่าสัมพันธ์ภาพระหว่างเธอกับไมเออร์มาถึงจุดเปลี่ยน และตั้งแต่นั้น ทั้งคู่ก็เป็นศัตรูกันในทุกๆ เรื่อง และก็ยังคงเป็นอยู่เท่าที่ไมเออร์ทราบ เนลดาพูดถูกอยู่เรื่องหนึ่ง เอสเตลล์ การ์ธไม่เคยเปลี่ยน

เมื่อไม่นานมานี้ ไมเออร์บังเอิญได้ยินพวกผู้หญิงในร้านของปีออปี้คุยกันเรื่องที่เอสเตลล์ยังคงทำเครื่องหมายลงบนปฏิทินในครัวทุกครั้งที่มีงานแต่งงาน เห็นได้ชัดว่าไม่ได้ทำเพื่อไม่ให้ตารางชนกัน แต่ทำเพราะต้องการจะรู้ว่า ทิ้งก่อนแต่งหรือเปล่า ส่วนใหญ่แล้วการแต่งงานอย่างถูกต้องตามกฎหมายยังไม่เพียงพอสำหรับเธอ

เอสเตลล์แต่งตั้งตัวเองเป็นผู้นำทางไปสู่การโต้ปาปชั่ววินันด์ และเธอก็ทำหน้าที่อย่างเอาจริงเอาจัง ไม่มีอะไรมาขัดขวางได้ ไม่แม้แต่ตอนที่พบว่า เอมลินสามีที่เพิ่งเสียชีวิตไปไม่ได้ทำตามแนวทาง¹³⁷ ที่เธอกำหนดให้อย่างละเอียด เป็นเรื่องน่าตกใจมากเมื่อพบว่า ชื่อของเอมลินผู้สงบเสถียรและอ่อนโยนกลายเป็นชื่อแรกๆ เลยที่พวกสาวเสิร์ฟรู้ดีว่าชอบออกนอกกลุ่มนอกทาง

ไมเออร์ยิ้มเล็กน้อยเมื่อนึกถึงตอนที่พนักงานเสิร์ฟทุกคนมางานฝังศพของเอมลิน และบอกเอสเตลล์ว่า สามีของเธอเป็นนักทาบตัวฉกาจ เอมลินผู้ชั่วร้ายดอดออกไปกับเพื่อนๆ ที่เป็นทหารผ่านศึกเพื่อไปร่วมวงพนันของพวกอินเดียแดงโดยที่เอสเตลล์ไม่รู้ว่ามีเงิน¹³⁸

แต่ที่แย่มากที่สุดก็คือ เอมลินไม่ได้ปฏิเสธการเป็นพ่อของลูกชายเพียงคนเดียวระหว่าง她与เอสเตลล์อย่างที่เอสเตลล์บอกให้เขาทำด้วยเช่นกัน เอสเตลล์ต้องถูกห้ามขึ้นเตียงหลังจากอ่านพินัยกรรม เป็นพินัยกรรมที่เธอบังคับให้เอมลินจ้างทนายความมาเขียน เพราะเธออยากให้เห็นใจจริงๆ ว่า จะไม่มีอุปสรรคเกิดขึ้น แน่แน่นอนว่าเอมลินกับทนายความต้องรู้จักเรื่องพินัยกรรมนั้น

ถึงจะเป็นเช่นนั้น ไมเออร์ก็คิดว่า ยิ่งความชั่วร้ายของเอมลินปรากฏมากขึ้นเท่าใด เอสเตลล์ก็ยิ่งดูธรรมดาธรรมดาไม่มากขึ้นเท่านั้น ปกติไมเออร์จะมีความสุขกับการยั่วโมโหเธอ แต่ทุก

วันนี้เขาไม่มีอารมณ์จะทำอะไรแบบนั้น ชายหนุ่มคิดว่า เขาน่าจะเป็นหนี้เอสเตลล์อยู่บ้าง เพราะเอสเตลล์ร้ายมากจนทำให้จำในกองทัพดูมีเหตุผลไปในบัดดล

“มานีสีลสูง¹³⁹ บ็อบบี้ เรย์” ไมเยอร์พูดออกมาดังๆ และกระตือรือร้นเพื่อยึดเส้นยึดสายการที่ชายหนุ่มมาที่นี้ก็เพราะบ็อบบี้ เรย์ อีสลีย์อยากจะคุยกับเขา

เดี๋ยวนี้

และเพราะไมเยอร์รู้จักบ็อบบี้ เรย์ผู้นำสงสารมานาน และเพราะบ็อบบี้ เรย์เหมือนเด็กโง่งและผิดหวังได้ง่าย ชายหนุ่มก็เลยมาที่นี้

ไมเยอร์เดาไม่ออกว่าเกิดอะไรขึ้นกับชายสูงวัย บ็อบบี้ เรย์กลัวเอสเตลล์จนขึ้นสมอง คำพังแคะเรื่องนี้ก็ทำให้ที่นี้ไม่ใช่สถานที่ที่ดีที่สุดสำหรับการนัดเจอกันแล้ว นอกจากนี้บ็อบบี้ เรย์ยังกลัวถูกฟ้าผ่าเวลาพุดโทรศัพท์ด้วยไม่ว่าจะเป็นฤดูไหน และไม่ว่าจะเกิดพายุหรือไม่ก็ตาม อันที่จริงบ็อบบี้ เรย์เป็นคนโทรไปหาไมเยอร์ที่ไลแลค ฮิลล์ มีอะไรบ่งบอกว่าเป็นเรื่องสำคัญ บ็อบบี้ เรย์ต้องคิดว่าเป็นเรื่องที่สำคัญมาก ไม่ต้องบอกก็รู้ว่า การพุดคุยดำเนินไปอย่างรวดเร็ว บ็อบบี้ เรย์ไม่เปิดโอกาสให้ไมเยอร์ถามอะไร สิ่งที่ชายหนุ่มรับรู้คือ เด็กโง่งกังวลใจมาก

แต่ก็มีข้อจำกัดชัดเจนเรื่องความช่วยเหลือที่ไมเยอร์ตั้งใจจะช่วย บ็อบบี้ เรย์ขับรถบรรทุกมายังทางที่เป็นวงเวียนด้านหน้าโบสถ์ เป็นเวลาเดียวกับที่ไมเยอร์มาถึงพอดี ชายหนุ่มก้าวออกมาสัมผัสกับสายลมหนาว และคอยอย่างหงุดหงิดตอนที่บ็อบบี้ เรย์พยายามไขกระจกกด้านคนขับลง

“เธอบอกชื่อรีเปลาไมเยอร์” บ็อบบี้ เรย์ถามตอนที่เลื่อนกระจกลงมาได้สักหนึ่งนิ้วหรือราวๆ นั้น “บอกมัย”

“ใครเหรอลุง”

ความคิดต่างๆ ของบ็อบบี้ เรย์หยุดชะงักลงเหมือนเคย และทำให้บทสนทนาสะดุด ดูเหมือนชายสูงวัยจะไม่สามารถแยกแยะได้ระหว่างสิ่งที่ตัวเองคิดกับสิ่งที่พุดออกไปดังๆ

“ผู้หญิงคนนั้น คนที่มา---พัก---อยู่---ที่บ้านที่เธอทำงานอยู่” บ็อบบี้ เวย์บอก และยังคงพยายามไขกระจงสั้นๆ ลงมาให้สุด “รู้รีเปล่าว่าเธอชื่ออะไร”

“ไม่รู้” ไมเยอร์บอกและห่อไหล่เพื่อหลบคม “ไม่ยักรู้ว่าลุงอยากให้ผมไปถามชื่อ”

บ็อบบี้ เวย์เลิกสาละวนกับหน้าต่าง “ทำไมเธอถึงไม่บอกล่ะไมเยอร์”

“ก็เพราะผมไม่ได้ถามนะสิ ผมเป็นลูกจ้างนะลุง ถ้าแขกไม่บอกว่าตัวเองเป็นใคร ผมก็ไม่ไปถามหรอกถ้าไม่มีเหตุผลอะไร”

“แต่เธอมีเหตุผล”

“ผมไม่มี”

“มีสิไมเยอร์ ก็เพราะลุงอยากรู้”

“สิ่งที่บ็อบบี้ เวย์ อีสลีย์ อยากรู้ ไม่ใช่สิ่งที่คนส่วนใหญ่เรียกว่าเหตุผล ว่าแต่ทำไมลุงถึงอยากรู้ชื่อเธอล่ะ”

“ก็แค่อยากรู้” บ็อบบี้ เวย์บอก เขาขยับมือเข้าออกบนพวงมาลัยรถ “เธอขับรถสี่เทาคันเล็กๆ แล้วก็ไปเติมก๊าซที่ร้านของบ็อบบี้ ลุงอยากรู้ว่าเธอชื่ออะไร ไม่เจอเธอที่ใดแลค ฮิลล์เลยเหรอ”

“เจอ”¹⁴⁰

“คุยกับเธอรึเปล่า”

“ก็นิดหน่อย”

“ไม่ได้เรื่องอะไรเลยเหรอ”

“ก็ไม่ค่อยมีอะไรนะ คิดว่าคุณปู่เธออาจจะเป็นคนในหุบเขา ที่นี้หรือที่ไหนสักที่” ไมเยอร์เอ่ย “เธอบอกว่า คุณปู่เธอเคยทำสิ่งของต่างๆ อย่างพวกกล่องไม้ขีดาร์ แล้วก็กล่องดินสอ ข้าวของเครื่องใช้ทำนองนี้แหละ ของที่ขายให้นักท่องเที่ยว”

“โอ้ ไม่นะ” บ็อบบี้ เรย์ร้องออกมา แล้วถอนหายใจดังเฮือก

ไมเยอร์พยายามจะไม่ยิ้มกับอาการตกใจของบ็อบบี้ เรย์ โดยปกติแล้วบ็อบบี้ เรย์ไม่ใช่คนที่จะปล่อยให้เรื่องอะไรก็ตามมาทำให้ไม่สบายใจ เขาอาจจะเสียความรู้สึกถ้าบ็อบบี้ลืมวันเกิดของเขา แต่โดยทั่วไปแล้ว ชายสูงวัยจะอยู่ในโลกเล็กๆ ที่เรียบง่ายและอยู่กับความสุขที่ไม่สิ้นสุดของตัวเอง ไม่มีอะไรทำให้เขาทุกข์ใจได้ ไม่ว่าจะเป็นเหตุการณ์ต่างๆ ในเมืองและเหตุการณ์จากโลกภายนอก ทุกวันบ็อบบี้ เรย์จะไปทำงานที่ร้านสะดวกซื้อของบ็อบบี้ สมิทพอเป็นพิธี แล้วก็กลับไปยังรถบ้านที่อยู่ถัดจากถนนที่นำไปสู่ถนนใหญ่ แต่ชีวิตมันน่าเบื่อ บางครั้งบ็อบบี้ เรย์เลยแก้เซ็งด้วยการล่าแรคคูน ตกปลาเทราท์ และดื่มเบียร์เย็นๆ

การที่บ็อบบี้ เรย์กระวนกระวายเพราะผู้หญิงที่เขาเห็นตอนเธอไปเติมก๊าซที่ร้านของบ็อบบี้เป็นเรื่องที่ผิดปกติมาก และการที่เขาอยากให้ไมเยอร์มาเจอที่โบสถ์เพื่อคุยเรื่องนี้ก็เหมือนจะฟังดูไร้เหตุผล

“มีอะไรหรือลูบอบบี้ เรย์” ไมเยอร์ถามหลังจากนั้นสักครู่ “มีเรื่องดีๆ เหนอไง¹⁴¹”

“เปล่า” บ็อบบี้ เรย์บอก “ไม่ใช่ แล้วก็ไม่ใช่เรื่องอะไรทำนองนั้น”¹⁴²

“ถ้ามันเรื่องใครล่ะ”

“บอกไม่ได้หรือไมเยอร์” บ็อบบี้ เรย์มองไมเยอร์ “อาจไม่ใช่เธอก็ได้” ชายสูงวัยเสริมอย่างมีความหวัง “บ็อบบี้ไม่ได้เดาว่าเธอเป็นใคร”

“ลูบถามลูบ¹⁴³ บ็อบบี้แล้วหรือ”

“เปล่า ไม่ได้ถาม สายตาบ็อบบี้ไม่ดีแล้ว”

“ถ้ามันลูบคิดว่าเธอเป็นใคร”

“ไมเออร์ คิดว่าจะถามชื่อผู้หญิงคนนั้นให้ลุงได้มั๊ย” บ็อบบี้ เรย์ถามแทนที่จะตอบ “คิดว่าทำได้รีเปล่า”

“ก็น่าจะนะ แต่ชื่อเปลี่ยนได้นะลุง ยิ่งชื่อพวกผู้หญิงด้วยแล้ว”

“ลุงรู้ว่าไมเออร์ ลุงไม่ได้โง่งนะ ก็ถามมาทั้งชื่อทั้งนามสกุลสิ ตกลงมั๊ย ชื่อเธอคงไม่เปลี่ยนหรอก ใช่มั๊ยล่ะ”

“งั้นมั๊ยครับ¹⁴⁴ ถ้าเธอไม่ใช่ดาราหรืออะไรทำนองนั้น” ไมเออร์พยายามจะทำให้บ็อบบี้ เรย์หัวเราะ แต่กลับไม่ได้ผล บ็อบบี้ เรย์ไม่ยอมออกนอกเรื่อง

“เธอจะทำรีเปล่า จะถามมั๊ย”

“ถ้ามีโอกาสผมจะถาม ทำไมลุงถึงกระวนกระวายเรื่องเธอนักล่ะ ดูเหมือนเธอจะนำคอบหาดีนะ”

“ลุงก็แค่ก่อกุ้มใจนิดหน่อย”

“ลุงรู้ได้ยังไงว่าเธอพักอยู่ที่ไหน”

“รถคันนั้นแล่นไปที่ที่เธอทำงานอยู่”

“ลุงตามเธอไปเหอ”

“เปล่านะ” บ็อบบี้ เรย์บอกและรู้สึกที่ตัวเองถูกลบหลู่ “มีคนบอกลุงว่า รถขับไปที่นั่น”

“เหอครับ ใครบอกล่ะ”

“บ็อบบี้เป็นคนบอก เขาเห็นรถคันนั้นแล่นไปที่นั่นตอนพาเมียไปทำงาน บ็อบบี้เองก็ดีใจมากที่เธอมาที่นี่ เพราะถ้ารถยังอยู่แถวนี้ เธอก็จะมาเติมก๊าซอีก”

“แต่ลุงไม่เห็นจะดีใจเลย” ไมเออร์พูดเพราะเริ่มกังวลเรื่องบ็อบบี้ เรย์ขึ้นมาตะหงิดๆ

บ๊อบบี้ เรายังไม่สนใจการสังเกตสังกาของชายหนุ่ม

“แอดดิสันหัวเสีย” บ๊อบบี้ เรายังเอ๋ย แล้วมองออกไปนอกกระจกหน้ารถบรรทุกอีก
ครั้ง

ไมเยอร์ต้องใช้เวลาชั่วครู่เพื่อเปลี่ยนหัวข้อสนทนา แอดดิสันที่ชายหนุ่มรู้จักคือ
นายอำเภอคนก่อนที่เสียชีวิตไปหลายปีแล้ว

“เหวอครับ” ไมเยอร์ถามเพราะดูเหมือนจะเป็นวิธีที่เร็วที่สุดที่จะทำให้บ๊อบบี้ เรายังพูด
ให้ตรงประเด็น

“แอดดิสันพูดว่า หุบปากซะบ๊อบบี้ เรายัง หยุดร้องไห้ซะที แต่ลูกก็หยุดไม่ได้ แล้วก็ไม่ว่า
ว่าจะทำยังไงดี แอดดิสันใส่กุญแจมือทอมมี่ แล้วเขาก็ร้องไห้”

“นายอำเภอแอดดิสันร้องไห้เหวอครับ”

“เปล่า ไม่ใช่แอดดิสัน แต่เป็นทอมมี่ เขาร้องไห้ เขาเป็นทหารที่ร้องออกมาต่อหน้า
ผู้คน ลูกรู้ว่าเขาอยากจะทำอะไรแอดดิสันนิดหน่อย เป็นเรื่องที่ย่ำแย่มากเลยล่ะไมเยอร์ เขาอยาก
ถามแอดดิสันมาก แต่ก็ไม่เคยถาม ได้แต่ยืนอยู่ตรงนั้น มือทั้งสองข้างถูกใส่กุญแจไปด้านหลัง
ส่วนแอดดิสันก็---หัวเสียมาก เขาไม่อยากจะทำอะไรแบบนั้น บอกว่า ฉันต้องทำอะไรให้ใหญ่ กองทัพเข้า
มามีส่วนในเรื่องนี้ด้วย ไมเยอร์ ลูกไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อนเลยในชีวิต” บ๊อบบี้ เรายังเงยหน้า
มองไมเยอร์ “เป็นเรื่องที่เลวร้ายมากจริงๆ”¹⁴⁵

ไมเยอร์เกือบจะถามว่า “ทอมมี่” คือใคร แต่ก็ไม่ได้ถาม

“ทอมมี่เล็บฉีก” บ๊อบบี้ เรายังบอก ปากกลางเริ่มสั่น

“ลูกบ๊อบบี้ เรายัง---“

“อย่าบอกชื่อเธอกับใครนอกจากฉันนะ ตกลงมัย” บ๊อบบี้ เรายังบอกและวกกลับมาคุย
เรื่องเดิม “อย่าบอกทอมมี่ การ์ธนะไมเยอร์ ได้โปรด”

“ลุงบ๊อบบี้ เวย์ ผมจะบอกลุง¹⁴⁶ ทอมมี่ การ์ธได้ยังไงกันล่ะครับ ถ้าลุงเขามาที่ร้านของลุงบ๊อบบี้ปีละสองหนก็ว่าไปอย่าง” ไมเยอร์บอก

“แล้วก็อย่าไปบอกบาทหลวงนะ” บ๊อบบี้ เวย์เอ่ย เห็นได้ชัดว่าไม่สนใจเหตุผลของไมเยอร์ ในโลกของบ๊อบบี้ เวย์นั้น เห็นได้ชัดว่าเหตุบังเอิญเป็นเรื่องที่เลี่ยงไม่ได้และเป็นเรื่องที่ยุ่งยาก

“ทำไมถึงไม่อยากให้ผมบอกบาทหลวงล่ะ”

“ลุงก็แค่ไม่อยาก บาทหลวงรู้จักคนเยอะเกินไป”

“อย่างไรครับ”

บ๊อบบี้ เวย์ไม่ตอบ แต่กลับนั่งลงแทน สีหน้าโคกเศร้าเหมือนสุนัขแก่ๆ ล่าแรคคูนที่ถูกล่ามทิ้งไว้กับเฉลียงหน้าบ้านตอนนายของมันออกไปล่าสัตว์กับสุนัขตัวอื่นๆ

“อย่างยายเอสเตลล์เหรอกครับ” ไมเยอร์ถาม บ๊อบบี้มองชายหนุ่มด้วยสีหน้าตกใจจนไมเยอร์เสียใจที่ถามออกไป

“ก็ได้อ่า” ไมเยอร์พูด “ผมจะไม่บอกทอมมี่ การ์ธ บาทหลวง หรือคนอื่นๆ แต่อย่าโทรหาผมที่ไลแลค ฮิลล์อีก ถ้าไม่ใช่เรื่องสำคัญจริงๆ”

บ๊อบบี้ เวย์ถอนหายใจอย่างอ่อนระหอยโรยแรงออกมาอีกครั้ง สีหน้าสิ้นหวังยังคงอยู่ เห็นได้ชัดว่า เรื่องนี้ “สำคัญจริงๆ”

“เธอเป็นคนฉลาดไม่ใช่หรือไมเยอร์” บ๊อบบี้ เวย์ถามหลังจากนั้นชั่วครู่ แล้วไมเยอร์ก็หัวเราะเบาๆ กับหัวข้อสนทนาใหม่ของชายสูงวัย

“ไม่ขนาดนั้นเหรอกครับ” ชายหนุ่มตอบ

“เธอได้ไปมาตั้งหลายที่ ได้อยู่ในกองทัพ แถมยังได้สอนหนังสืออีกนี่ไมเยอร์”

“ครับลุง แต่การที่คนๆ หนึ่งจะฉลาดจริงๆ ต้องอาศัยอะไรมากกว่านั้น”

“ทอมมี่ก็เคยอยู่ในกองทัพเหมือนเธอ”

“เธอครับ” ไมเยอร์ถาม ชายหนุ่มพยายามนึกว่ารู้เรื่องนั้นของทอมมี่หรือไม่ แล้วก็รู้ว่าบ็อบบี้ เวย์ไม่ได้เปลี่ยนหัวข้อสนทนาแต่อย่างใด

“ทอมมี่ไม่ได้เข้าคุก แต่กลับไปทีกองทัพ ป้า¹⁴⁷ เอสเตลล์เขา---“

บ็อบบี้ เวย์หยุดพูดทันที และเริ่มจ้องออกไปนอกกระจกหน้าต่างอีกครั้ง เท่าที่ไมเยอร์บอกได้ก็คือ ชายสูงวัยมองอย่างไร้จุดหมาย

“อย่าให้ใครมาทำร้ายเธอล่ะ” บ็อบบี้ เวย์พูดออกมาเบาๆ เป็นการพูดกับตัวเอง มากกว่าจะพูดกับไมเยอร์

“ลุงพูดถึงใครอยู่หรือครับ”

“ใจนึงลุงก็อยากให้เธอกลับมา” บ็อบบี้ เวย์บอกและมองไมเยอร์ “แต่อีกใจก็ไม่อยากฟังดูบ้าดีมั๊ย”

ไมเยอร์ไม่อาจพูดอะไรได้มากนักถึงจะเข้าใจก็ตามที “ลุงกลับไปทีร้านดีกว่าก่อนจะมีปัญหากับลุงบ็อบบี้ หรือไม่กี่ก่อนที่ยายเอสเตลล์จะเห็นเราเข้า”

“นั่นสินะ ลุงควรจะกลับได้แล้ว” บ็อบบี้ เวย์บอก “อย่าลืมถามนะว่าเธอชื่ออะไร”

“ไม่ลืมหรอก แต่ผมไม่สัญญาะนะ”

“มีลูกอมรีเปล่าไมเยอร์” บ็อบบี้ เวย์ถาม

“มีสิครับ” ไมเยอร์บอก เขาล้วงกระเป๋าเสื้อคลุมแล้วโยนลูกอมให้ชายสูงวัยสองสามเม็ด “ลุงก็รู้ว่าอมแล้วฟันผุ”

บ็อบบี้ เวย์อมลูกอมเปปเปอร์มินท์หนึ่งเม็ด “ลุงไม่สนหรอก” เขาบอกทั้งๆ ที่อมลูกอมอยู่ “เธออมลูกอมพวกนี้ตอนอยู่ที่กองทัพใช่ไหมล่ะไมเยอร์ ป้า¹⁴⁸ เนลดาไปที่ที่ทำการไปรษณีย์เพื่อส่งลูกอมพวกนี้ให้เธอไอรีปาว”

“ใช่แล้วครับลุง”

บ๊อบบี้ เรย์เอี่ยมไปสตาร์ทรถบรรทุก แล้วมองไปที่ไมเยอร์ “เล็บเขาฉีกนะไมเยอร์”

ไมเยอร์ไม่พูดอะไร ชายหนุ่มถอยกลับมาเพื่อให้รถบรรทุกเดินหน้าไปได้ เขาจึงตามรถไป และพยายามนึกว่ารู้อะไรเรื่องทอมมี่ การ์ธบ้าง หลักๆ คือ ทอมมี่คือคนเดียวในบ้านเอสเทลส์ การ์ธที่รู้กันว่าเป็นจุดบอดของครอบครัว ไมเยอร์จำได้อย่างเลื่อนกลางเรื่องที่ครอบครัวการ์ธมีปัญหากับกองทัพ เขาจำได้ว่า ทอมมี่หนีออกมาจากค่ายทหาร¹⁴⁹ ครั้งหนึ่งตอนที่รู้ว่าจะต้องถูกส่งไปเวียดนาม และแม่ของทอมมี่ก็คือคนที่ส่งตัวเขากลับไป

นั่นคงเป็นจุดที่ทำให้คนอื่นมองเอสเทลส์เป็นแม่ชี เธอไม่ยอมโอบอุ้มอ่อนผ่อนปรนให้ใคร ไม่แม้กระทั่งกับลูกในไส้ของตัวเอง

ทุกวันนี้ทอมมี่ การ์ธเป็นยิ่งกว่าคนรักสันโดษที่เก็บตัวอยู่ในที่ห่างไกล ชายสูงวัยอาศัยอยู่ในที่ดินผืนหนึ่งบนสันเขา ครั้งหนึ่งคนส่วนใหญ่เคยคิดว่า เขาไปอยู่ในที่ที่ไม่ใช่ของตัวเอง แต่เพิ่งมารู้ตอนอ่านพินัยกรรมว่า พ่อของเขาเป็นเจ้าของที่

ไม่มีใครรู้เลยว่าพ่อของทอมมี่ การ์ธจะยอมให้ลูกชายไปอยู่ที่นั่น ตอนนี้ผู้คนรู้แล้ว ไม่มีใครรู้แน่ชัดว่า เกิดอะไรขึ้นที่นั่น ไม่รู้ว่าทอมมี่ การ์ธหาเลี้ยงชีพด้วยวิธีไหน หรือเขาทำผิดเรื่องอะไร

ทอมมี่ไม่สนใจเลยว่าเกิดอะไรขึ้นบ้างที่หุบเขา เขาแทบไม่เผลอหันมาเลย เวลามาก็แค่ไปหาซื้ออะไรเล็กๆ น้อยๆ เท่าที่พอมีปัญหาซื้อ แล้วก็ไป เขาไม่เคยสูงส่งกับใคร หรือแสดงความเห็นในเรื่องใดๆ ก็ตามที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเมือง ไร่แอบเปิ้ล พวกสิงห์ทางตรงจากในเมือง¹⁵⁰ และสภาพอากาศ

บางครั้งใครบางคนจะเห็นรถบรรทุกที่นอนซมของทอมมี่ การ์ธแล่นผ่านไป การที่ทอมมี่เผลอออกมาให้คนอื่นทำให้เกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์ในร้านค้าและในโบสถ์ในเช้าวันอาทิตย์ได้ ผู้คนจะพูดกันไปต่างๆ นานา ว่า เขาจะเอาไม้ไปใช้ทำอะไร คนที่ใจเป็นกุศลหน่อยจะคิดว่า ทอมมี่ การ์ธจะเอาท่อนซุงไปใช้ในงานไม้สำหรับผู้คนที่ย้ายมาอยู่ใหม่---พอกับปู่ของเขามีฝีมือในการ

ทำงานไม่ ส่วนอีกกลุ่มคิดว่า ต้องเป็นเรื่องผิดกฎหมาย น่าจะเป็นการปลุกภัยหรืออะไรทำนองนั้น ความคิดที่ต่างกันไปทำให้เกิดการพูดคุยอย่างออกรสว่า ทอมมี การ์ธไม่มีเงินทองมากมายพอจะทำเหล่าเถื่อนอีกต่อไปแล้ว และเขาก็ไม่ใช่คนที่จะเกรงใจเพื่อนบ้าน

มีอยู่สองสามครั้งที่ไมเยอร์เห็นทอมมี การ์ธ ทอมมีไม่ได้อยากจะแหวะที่ไหนนานๆ ถ้าเข้ามาในร้านของปีอบบี้ แล้วมีขาประจำอยู่ เขาก็ไม่สนใจคนพวกนั้นเลย

ถึงแม้ว่าปีอบบี้จะรู้จักทุกคนที่เกิดและโตในหุบเขา และรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับอดีตและปัจจุบันของพวกเขา แต่ก็ไม่ได้คิดว่าตัวเองคุ้นเคยกับทอมมี การ์ธ ปีอบบี้จะรับเงินของทอมมี การ์ธมาอย่างเงียบๆ โดยไม่พูดคุย “เรื่องเก่าๆ” อย่างที่มักจะทำ

เขาเล็บฉีก---

ทันใดนั้นไมเยอร์ก็นึกถึงผู้หญิงที่ร้องไห้อยู่บนขั้นบันไดของศาลา แม่ของเธออาจจะเกี่ยวข้องกับเรื่องทั้งหมดนี้ก็เป็นได้ แล้วถ้าทอมมี การ์ธมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ เอสเทลก็จะต้องเกี่ยวข้องด้วย

ไมเยอร์ไม่ยอมให้ศัตรูที่ร้ายกาจที่สุดของเขาที่เกี่ยวข้องด้วยเลย

